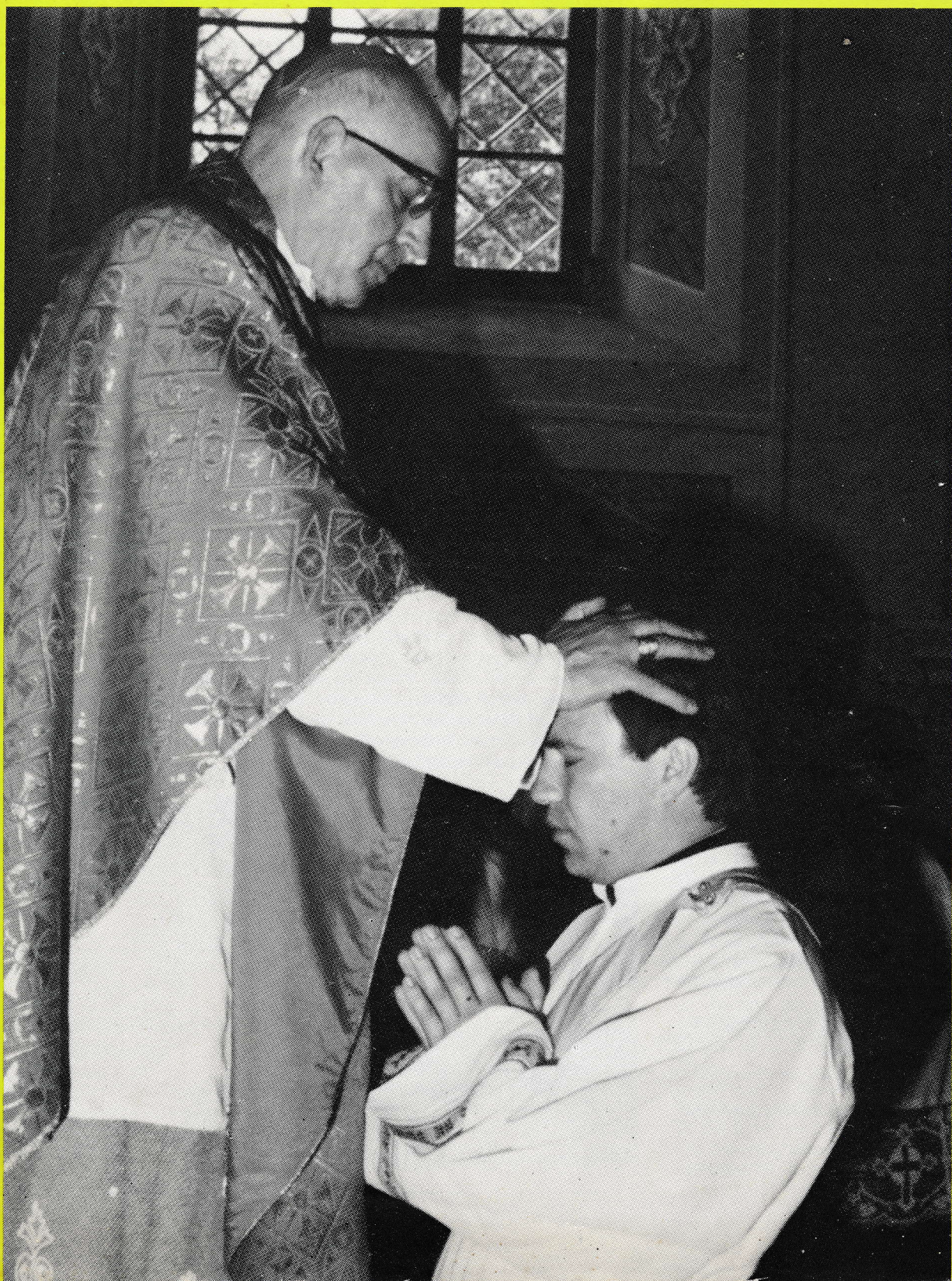
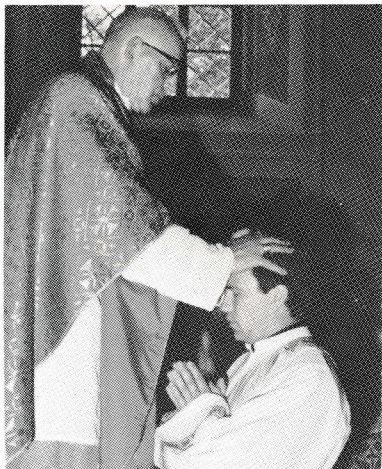

SALEZIJANSKI VESTNIK

3 • 1983

Koprski škof dr. Janez Jenko posvečuje
v duhovnika diakona Romana Kutina

SALEZIJSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 56, št. 3 — 25. 8. 1983

Izdaja
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6 — 61000 Ljubljana

Odgovarja in ureja
dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom
Oprema: Marjan Paternoster
Tiska: Tiskarna Ljudske pravice

VSEBINA:

Dragi don Boskovi prijatelji
Zaznamovani za služenje
Enkratno doživetje
V „Berninijevi gloriiji“
Iz papeževe homilije o blaženih
Shod ministrantov ljubljanskih župnij
Srečanje ministrantov salezijanskih
župnij
Naša pot in vodnica k Odrašeniku
O Marije Pomočnice bila si in boš nam
ti
Primorska in obala za Marijo Pomoč-
nico
Izvrševanje dolžnosti svojega poklica
Andrej Majcen
Božji vinograd z osatom
Ali se župnik lahko zveliča sam
V pomoč ubogim

Dragi don Boskovi prijatelji

V svetem letu odrešenja se salezijanska skupnost po vsem svetu pripravlja na pomemben dogodek — 22. vrhovni občni zbor. Namen zborovanja predstavnikov salezijanske družbe z vsega sveta bo predvsem preveriti besedilo naše „zaveze z Bogom“, ki ga vsebuje pravilo salezijanskega življenja in dela, na katero smo obljubili službo Bogu v don Boskovi družbi in ga imenujemo konstitucije. V pripravi na ta dogodek smo se delegati naše inšpektorije že sestali na dveh zasedanjih inšpektorialnega občnega zbora. Na teh zborovanjih smo pripravili naše predloge za vrhovni občni zbor, ki bo v Rimu v začetku prihodnjega leta. Vrhovni predstojnik je v posebnem pismu to delo priporočil v molitveno podporo don Boskovim prijateljem po vsem svetu. Pridružimo se tudi mi in storimo, kar je v naših močeh, da bi salezijansko gibanje zmoglo tudi danes, v zvestobi evangeliju in ustanovitelju don Bosku, odgovoriti na potrebe Cerkve, posebej pa mladine.

V mesecu duhovniških jubilejev smo se pridružili veselju naših zlatomašnikov. V naši skupnosti so kar štirje in sicer: Martin Jurčak, Jože Kostanjevec, misijonar Andrej Majcen in Jože Pušnik. Hvaležni smo jim za 50-letno zvestobo v službi velikega duhovnika Jezusa Kristusa. Vsi so zaradi njega pogumno sprejeli tudi trpljenje zapora in preganjanja in tako postali zgovorni pričevalci evangeljske ljubezni. Naj Bog, na priprošnjo sv. Janeza Boska, zlatomašnikom nakloni potrebnega zdravja, da bodo lahko še naprej v veselju delali za božje kraljestvo.

Novega upanja so nam prinesle nove maše. Med slovenskimi novomašniki so tudi štirje salezijanci, trije v domovini in eden v Argentini. Nove maše so tudi sad vaših molitev in žrtev. Naj vam Bog ta dar obilno povrne. Prepričan sem, da boste v svojem življenju občutili božji blagoslov, ki vam ga želi nakloniti molitveni spomin novomašnikov. Podpirajmo jih na njihovi duhovniški poti, ki so jo začeli polni pripravljenosti in navdušenja. Veselje novih maš je vabilo, da pomnožimo molitveno prizadevanje za nove duhovne poklice. Ob tej priložnosti vam sporočam, da je voditelj molitvenega gibanja za poklice g. Jože Pungerčar spremenil naslov. Odšel je na Bled v dom sester Hčera Marije Pomočnice. Tu bo imel še več možnosti za spodbujanje in vodstvo molitvene zveze.

V mesecu septembru bodo srečanja don Boskovih prijateljev na Rakovniku. Častilci Marije Pomočnice ste lepo vabljeni na jesenski romarski shod, ki bo v nedeljo 11. septembra. Z zlatomašniki in novomašniki se bomo zbrali ob naši materi in pomočnici in ji priporočili delo v novem šolskem letu. Drugo srečanje pa bo v nedeljo, 25. septembra popoldne. Več naših mladih sobratov se bo z večnimi zaobljubami posvetilo Bogu v salezijanski družbi. Ob tem, za vso Cerkev tako pomembnem dogodku, bodimo z njimi. To bo tudi priložnost, da se don Boskovi prijatelji tesneje povežemo, spoznamo in globlje razmislimo o svojem poklicu. Več o tem srečanju boste zvedeli v programu, ki ga pripravlja novi voditelj salezijanskih sotrudnikov Ivan Zupan. Naj se na tem mestu prisrčno zahvalim dosedanjemu voditelju sotrudnikov g. Francu Stritarju za vse dobro, ki ga je storil, novemu pa zaželim poguma in božjega blagoslova.

Končam z veselo novico. Ta številka Salezijanskega vestnika je dosegla naklado 4000 izvodov. Krog bralcev se širi. Seveda je še daleč do obsega, ki ga je imel Vestnik pred vojno. Bodimo apostoli in bogastvo svojega poklica radi delimo tudi z drugimi. Vabim vas k sodelovanju. S svojimi prispevki, predlogi in pobudami pomagajte uredništvu, da bo Vestnik vedno bolj tak, kakršnega si želite.

Vsem don Boskovim prijateljem, bralcem Salezijanskega vestnika, vašim domačim, prijateljem in znancem želim božjega blagoslova, varstva Marije Pomočnice in vas prisrčno pozdravljam. Ostanimo povezani v molitvi.

Anton Košir
inšpektor

Zaznamovani za služenje

Med štiriindvajsetimi slovenskimi novomašniki, ki tudi letos prinašajo Cerkvi na Slovenskem novo upanje in svežino, so letos kar trije člani salezijanske družbe: Janez Žabot, Marjan Kuralt in Roman Kutin. Z Janezom smo se srečali že v prejšnji številki Salezijanskega vestnika na dan njegovega mašniškega posvečenja v mesecu marcu. Tokrat nam bosta spregovorila Marjan in Roman, ki sta začela svojo duhovniško pot 29. junija letos na praznik apostolov Petra in Pavla. Marjana je v ljubljanski stolnici posvetil nadškof Alojzij Šuštar, Romana pa koprski škof Janez Jenko v Marijinem svetišču v Logu pri Vipavi. Konec julija, v dneh med Marjanovo in Romanovo novo mašo, sem ju poprosil, naj bi povedala nekaj besed tudi za bralce Salezijanskega vestnika. Rada sta privolila, seveda v zavesti, da je težko izraziti tisto, kar v teh dneh čuti novomašnikovo srce.

Roman, postal si duhovnik. Le-ta priprave na poklic so se iztekla. Kako bi označil svojo pot do duhovništva: gre za neko „normalno“ rast ali za odločanje, ki je bilo zaznamovano s kakimi izrednimi dogodki?

Nič posebnega na prvi pogled. Vse se je odvijalo nekako samo po sebi. Po drugi strani pa ugotavljam, da je bila tudi moja pot do duhovniškega poklica zavita v skrivnost. Hočem reči, da šele danes razumem določene trenutke, ki sem jih kot otrok doživljal v družini. Pri nas doma vsak večer molimo rožni venec. Mama je

skrbela, da smo otroci vsak po en teden molili naprej. S prvim razredom osnovne šole sem začel ministrirati in bil sem ponosen, da sem v bližini oltarja. Od naše domače hiše v Krnu do farne cerkve v Libušnjah nad Kobaridom je dve uri peš hoje. K maši smo hodili vsako nedeljo. Z mamo pa sva več let opravljala prve petke in prve sobote prav z namenom, da bi molila za duhovne poklice. Takrat še nisem vedel, kaj konkretno to pomeni, danes mi je veliko bolj jasno. Posebna doživetja so bila romanja. Kar neke vrste tradicija je bila, da smo enkrat na leto po-

Slovo od doma. Mamin blagoslov ga bo spremljal na vseh njegovih potih.

romali na Sveto goro pri Gorici. Občutek skrivnostne božje bližine ter vrsta romarskih doživetij, vse to se je močno vtisnilo v mojo mlado dušo. Naj še omenim, da so bila vrata naše hiše vedno na stežaj odprta številnim duhovnikom, ki so se skozi našo vas vzpenjali na vrh Krna ali pa prihajali na žegnanje ob prazniku svetega Roka.

Prav rad se spominjam imen, kot so: Jožko Kragelj, Avgust Janko Ipavec, Ivan Pojavnik in drugi. Gotovo je vse to na svojevrsten način prispevalo k mojemu odločanju za poklic.

Marjan, za novomašno geslo si si izbral stavek iz prvega pisma apostola Janeza: Bog je ljubezen in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem. Kaj ti pomenijo te besede in kaj nam kot novomašnik z njimi sporočaš?

Živimo v svetem letu odrešenja, v katerem naš sveti oče Janez Pavel II. spodbuja, naj se spravimo z Bogom in med seboj. To pomeni, da bo po tej spravi med nami zaživela ljubezen, ki ne gleda nase, ampak le na druge, ne išče lastne koristi in je vedno pripravljena narediti prvi korak. Resnični temelj vsega pa je Bog, ki je stvarnik, ki želi le dobro človeku. Sodobnemu človeku hočem sporočiti, da naj temelj svojega odnosa do člove-

Sprejmi, Gospod, daritev iz tvojih rok...

Novomašnik Marjan s starši, sestro in brati. „Mislim, da je bila družina prva zibelka mojega poklica.“

ka ne išče v človeku samem, ampak le v Bogu, ki je ljubezen sama. Sprave, ljubezni, edinosti in miru z Bogom. Opore v vsakdanjem življenju iščimo le v Bogu, ne v človeku.

Na novomašnem slavaloku pred domačo hišo je bil napis: Ti domača hiša, moj prvi božji klic. Marjan, bi lahko na kratko orisal svojo pot do duhovništva?

Bog človeka vodi na najrazličnejše načine. Večkrat je težko razložiti razne dogodke v življenju. Tako se je dogajalo tudi z mano. Bog kliče in ta skrivnostni klic je dosegel tudi mene. Odzival sem se mu vedno z jasno zavestjo, da me kliče Bog. Pobljize sem se seznanil z duhovnim poklicem kot dolgoletni ministrant. Pozneje me je pot vodila vedno bliže oltarju. Prav postaja na tej poti po končani osnovni šoli je bila Srednja verska šola v Želimljem. Tam smo si poleg intelektualnega znanja skušali pridobiti tudi vedno bolj jasen duhovni lik. Temu je bilo namenjeno zlasti obdobje noviciata. Po uspešno opravljeni maturi — tudi na državni gimnaziji — in odsluženem vojaškem roku sem začel filozofske in teološke študije. Dve leti sem bival še v Želimljem, pozneje pa sem bival v bogoslovski skupnosti na Rakovniku v Ljubljani. V diakona sem bil posvečen 19. septembra 1982. Zadnje leto sem študiral v Rimu. Kot študent v Rimu sem bil deležen izredne milosti, da sem, kot diakon diakoniral papežu. To je bilo 5. junija letos ob svetoletnem srečanju bolnikov na Trgu sv. Petra.

Danes veliko govorimo o družini. Vedno bolj odkrivamo njen

mnogovrsten pomen v življenju družbe. Tudi v zvezi z duhovnimi poklici ne moremo mimo nje. Marjan, kakšno vlogo je imela družina pri tvojem odločanju in pripravi na duhovništvo?

Izhajam iz delavske družine. Imam še tri brate in sestro. Ko gledam nazaj, odkrivam, kako je prav v naši medsebojni ljubezni ter v izredni požrtvovalnosti staršev zorel moj poklic. V odločanju zanj so mi puščali vso svobodo. Vedno pa sem v domači družini čutil in tudi našel oporo, zgled resničnega krščanskega življenja. Mislim, da je bila družina prva zibelka mojega poklica.

Pri rasti duhovniškega poklica igra pomembno, večkrat kar odločilno vlogo tudi domači duhovnik. Roman, kakšno je tvoje izkustvo v tem pogledu?

Bo že držalo, da ima lahko veliko zaslug za duhovni poklic v

župniji tudi domači župnik. Res je, da ni predpisanega pravila, kako naj deluje, toda, če je njegovo življenje pričevalno in sprejemljivo miselnosti določenega časa in kraja, je na tem področju mnogo opravljenega. Moj bivši župnik Karel Klinkon je znal spretno združiti omenjene lastnosti. Njegovo budno oko je kmalu opazilo v meni nastavke duhovnega poklica. Nikdar pa mi ni izrecno rekel, kam naj zavijem po končani osnovni šoli. Čutil sem, da mi želi pomagati, pa naj grem kamorkoli.

Dejstvo je, da si nadaljeval šolanje pri salezijancih v Želimljem. Kaj te je napotilo tja?

Zanimivo vprašanje. O duhovniškem poklicu sem zadnja leta osnovne šole kar precej razmišljal. Toda vse se mi je zdelo precej nejasno in odmaknjeno za moje pojme. Ko pa sem bil v sedmem razredu osnovne šole, je imel v naši župniji tridnevno duhovno obnovo znani in spoštovani gospod Mirko Žerjav. Povabil me je, naj se udeležim poletnih duhovnih vaj v Želimljem. Takrat sem spoznal don Boska, salezijance, njihovo razgibano življenje z mladimi in za mlade. To me je močno pritegnilo in sklenil sem, da tudi sam postanem salezijanec.

Roman, v dneh okrog posvečenja in nove maše se mnogi srečujejo s teboj. Med njimi je tudi veliko mladih. Kaj menijo o tvojem življenjskem koraku?

Postal sem duhovnik. Biti duhovnik danes, zanimivo in nenavadno! Osebnost ne čutim nobenega magičnega učinka, ki bi ga prejel s posvečenjem. Dobro pa vem, da sem postal duhovnik po posebnem

Mnozica vernikov v Senčurju je zavzeto sodelovala pri Marjanovi novi maši. Številne narodne noše so prijetno popestrile lepo slovesnost.

božjem daru, toda ne zase, ampak za druge. Srečujem se s prijatelji, znanci in slišim že tudi prve odmeve o tej moji odločitvi. Nekaterim sem v pomoč in v vstajenje, drugim v padec... Tistemu, ki zna gledati z očmi vere zrelega kristjana, sem postal še globlji prijatelj. So pa tudi takšni, katerim pomeni moje duhovništvo zgolj predmet posmeha in omalovaževanja. Mislim pa, da večini ostajam velik vprašaj, ki jih izziva k nadaljnjemu iskanju Resnice.

In kako jim ti odgovarjaš? Jim je sploh mogoče zadovoljivo odgovoriti?

Dati popoln odgovor in vse povedati je nemogoče. Mislim, da življenje daje najboljši odgovor.

Roman, posebna značilnost vašega rodu je velika mera glasbene nadarjenosti. Tudi sam se z glasbo veliko ukvarjaš. Kakšno mesto pripisuješ glasbi v življenju in delu duhovnika?

Osebnost mi glasba zelo veliko pomeni. Človeku odpira nov svet, katerega pozna le tisti, ki je stopil vanj. V glasbi vidim tudi velik pripomoček pri svojem bodočem delu. Prek nje pridemo v stik z mnogimi. Svoje bodoče delo bi rad zastavil v veliki meri prav na tem področju.

Marjan, slovesnost tvoje nove maše v župnijski cerkvi v Šenčurju in na tvojem domu je bila zares veličastna. Pritegnila je pozornost in zanimanje velikega dela Gorenjske. Kaj meniš o takšni obliki novomašnega slavlja?

Pri vsaki stvari se najdejo pozitivni in negativni vidiki. Tudi v zvezi z obliko novomašnega slavlja so mnenja deljena. Nekateri menijo, da je to le zunanja manifestacija, brez vsakega učinka. Osebnost pa menim, da je novomašno slavlje koristno in potrebno. Ob novi maši se mnogokrat odpravijo številna nesoglasja in trenja v vasi, v župniji, v bližnji in daljni okolici. Za mnoge je to neke vrste duhovna obnova, ko morda po mnogih letih najdejo znova stik z Bogom in Cerkvijo. Človek potrebuje tudi zunanje manifestacije za izražanje svoje notranjosti, kajti človek ni le duhovno, ampak tudi telesno bitje.

Med gosti smo opazili tudi veliko ljudi iz tujine. S kakšnimi vtisi so se vračali?

Res je, novomašnega slavlja so se udeležili tudi nekateri sorodniki, prijatelji in znanci iz tujine. Prišli

so iz Švedske, Finske, Nemčije, Avstrije, Združenih držav Amerike, pa tudi iz daljne Argentine. Marsikaj jih je zanimalo: kdo je pripravljaj vse potrebno, kako je sodelovala mladina, ali se mladi zanimajo za verska vprašanja, kakšen je odnos naše družbe do Cerkve, do tovrstnih slovesnosti in podobno. Moram reči, da so se vračali v glavnem s pozitivnimi vtisi. Tudi za njih je bil to enkratni dogodek v življenju.

In kako si ti, kot novomašnik doživljal slavlje?

Vsak duhovni poklic je božji dar. V polnosti veljajo Jezusove besede: „Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz izvolil vas“ (Jn 16, 15). Človek se čuti nebogljenega v

službi evangelija. Z zaupanjem in vero se obračam na Boga v zavesti, da je vse, kar se dogaja, božje delo. Z druge strani pa sem spoznal, da so se ob tej novi maši mnogi še bolj povezali med seboj in tudi na zunaj izrazili, da močno čutijo s Cerkvijo.

In tvoji načrti za prihodnost?

Sedaj se vračam na študij v Rim. Kot duhovnik hočem slediti Kristusu v službi ljudem. Sicer si pa ne delam nikakega posebnega načrta, kajti kot salezijanec se hočem v polnosti vključiti v načrt in pastoralno delo salezijanske družbe.

Pogovarjal se je
L. Dobravec

Enkratno doživetje

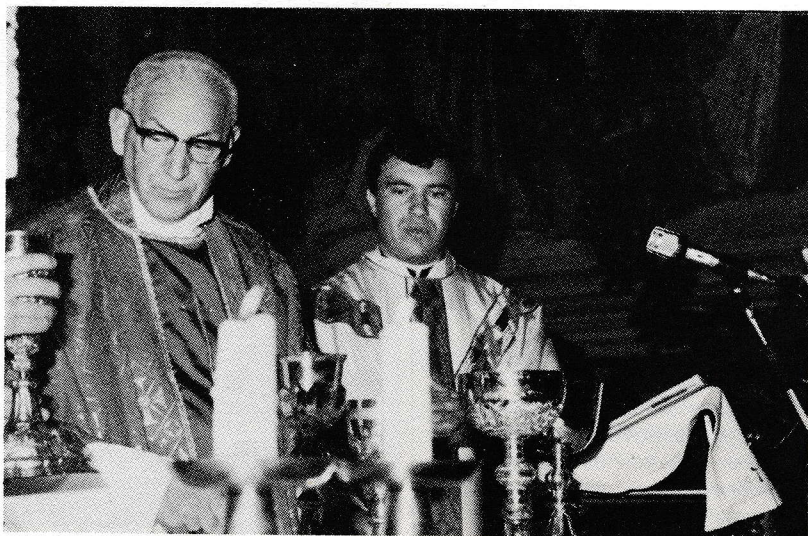
Duhovniško posvečenje na Primorskem

Popoldansko sonce je grelo, kakor se spodobi prazniku Petra in Pavla. Iz vseh koncev so prihajali z avtomobili in tudi peš. Našli so prijetno senco pod košatimi drevesi, ki obdajajo veliko Marijino svetišče v Logu pri Vipavi. Že stoletja se Primorci zatekajo v to cerkev po tolažbo, ki jim je in jim še deli Vnebovzeta.

Tokrat so svetišče napolnili ljudje veselih obrazov. Prišli so na

mašniško posvečenje svojih dveh rojakov: salezijanca Romana Kutina iz Krna pri Kobaridu in škofijskega Andreja Vovka z Goč pri Vipavi.

Klopi v cerkvi so bile polne že pol ure pred začetkom slavlja. Dolge kite visečih vencev so ustvarjale ozračje velike 'fešte'. Petkrat je udarila cerkvena ura. Hipoma je tisočglava množica obrnila glave

Novomašnik Roman Kutin po posvečenju somašuje s škofom posvečevalcem

proti cerkvenim vratom, odkoder se je pomikala procesija: križ, 110 ministrantov, 20 bogoslovcev, 53 duhovnikov in 2 diakona. Za dolgo vrsto „bogoslužnih ljudi“ je stopal vladika v škofovskem ornatu, koprski škof dr. Janez Jenko. Iz grl 120-članskega mešanega zbora Srečka Kosovela je privrela mogočna Kimovčeva pesem „Ti si Peter skala“. Tako lepega in mogočnega petja tudi razvajena Ljubljana ne posluša vedno. Primorec poleg mene je menda uganil mojo misel in dejal: „Veste, haspud, vi biste moral slišat en bot ta zbor za praznike, kot so vsi. Znaste, danes je delavni dan!“ — „Prav imaste“, sem vzdihnil in se znova zatopil v lepoto mogočnih akordov primorskih, lahko rečem, rojenih pevcev.

Kakor zlata nit se je ljudsko petje prepletalo z glasbenimi mojstrovčinami Kimovca, Tomca, Valenčiča in z vmesnim petjem psalma bogoslovске sedmerice.

Dočakali smo posvečenje novomašnikov. Bile so minute, ko je bilo največ stegovanja vratov, kar je znamenje zanimanja. Gospod škof je pred pridigo obljubil, da bo kratek. Ker je pridigo prebral, je tudi obljubo izpolnil.

Po petih litanijah vseh svetnikov in molitvah, ki jih je posvečevalec molil nad diakonoma, se je pričelo polaganje rok na glavo obeh diakonov Andreja in Romana. Škof in duhovniki so s tem molče klicali Svetega Duha na Kristusova izbranca — in postala sta njegova duhovnika. Kako prisrčen je bil objem škofa in duhovnikov z novomašnikoma! Med ljudmi si začutil pritaženo ganotje. Potem je škof mazilil roke novomašnikov, ki se bodo odslej dotikale Kristusa v evharistiji. Živahni vladika je tudi s kretnjami rok in prstov pokazal, da ima zahtevne obrede v mezincu.

Pri takih obredih in petju je tudi za stoječega dveurno trajanje znosno. Sveta daritev se je počasi zaključevala. Slovesno zvonjenje je naznanjalo, da imajo Primorci spet dva nova božja maziljenca. Malo, kakor kaplja v morju duhovnih potreb. Toda ljudje so Bogu hvaležni. Željo vseh pa je zbor potrdil s tisto lepo prošnjo: „Gospod, duhovnikov nam daj, ki bodo luč nosili in ljudstvo prav vodili.“

Ko smo znova stopili pod košata drevesa in se veselili v družbi novomašnikov, je od sonca ožgani domačin zadovoljno vzkliknil: „Lahko rečem, da je bilo to posvečenje, vsaj zame, enkratno doživetje!“

Drago Senica

V »Berninijevi gloriji«

Beatifikacija salezijanskih prvomučencev

V prvih dveh številkah našega glasila smo vam predstavili naša mučenca, škofa Alojzija Versiglia in duhovnika Kalista Caravaria. V tej pa bi vam radi povedali o slovesnosti beatifikacije teh dveh mučencev in o doživetju našega misijonarja Andreja Majcna, ki je pred leti deloval na Kitajskem, na tistem območju pa misijonar Jožko Geder.

Misijonarja Majcna je na beatifikacijo osebno povabil vrhovni svetovalec za misijone naše družbe Bernard Tohill (ki nas je pred leti že obiskal). Spremljal ga je naš inšpektor Anton Košir in še dva druga sobrata. Njegovo mesto na beatifikaciji je bilo med 20 najodličnejšimi osebnostmi in misijonarji. „Šel sem tudi v imenu naših še živih in že rajnih slovenskih misijonarjev na Kitajskem, ki so pomagali graditi Kristusovo kralje-

stvo v Šjučevski škofiji, prvi postaji znamenitega jezuitskega misijonarja in znanstvenika Mateja Riccija izpred 400 let,“ je dejal Andrej Majcen.

Slovesnost se je vršila pred baziliko sv. Petra. Pred glavnimi vrati je stal prestol za papeža, ob njem pa sedeži za somaševalce, med katerimi je bil tudi salezijanski vrhovni predstojnik Egidij Viganò. Z balkona bazilike je visela podoba s sliko obeh mučencev, do

Velika množica vernikov se je zbrala na Trgu sv. Petra za ta praznik

IZ PAPEŽEVE HOMILIJE O BLAŽENIH

— Škof Alojzij Versiglia in mladi duhovnik Kalist Caravario sta dejansko „prvomučenca“ Salezijanske družbe“ . . .

— „Vesetje Salezijanske družbe je veselje cele Cerkve . . . ker ta slovesni obred na neki način zelo zgovorno sklepa njeno prek stoletno delovanje v misijonih na vseh celinah, začenši s Patagonijo in Magelanskimi deželami. Tako se uresničuje preroška vizija ustanovitelja sv. Janeza Boska, ki je za svoje sinove najraje sanjal o Daljnem vzhodu, napovedal čudovite sadove njihovega dela in govoril o „kelihih, napolnjenih s krvjo“ .“

— „Kdor sprejme božjo besedo in jo čuva v svojem srcu, postane neizogibno predmet sovraštva sveta . . .“

— „Mučenec je umorjen zaradi pričevanja vere . . . ki se kaže v sadovih, delih ljubezni . . . Morilci . . . sovražijo to, kar izhaja iz vere . . . , ki je vir dobrih del. To je primer dveh salezijanskih mučencev.“

— „Oba salezijanska mučenca sta dala življenje za rešitev in celovitost moralnega življenja bližnjega. Postavila sta se namreč kot ščit in obramba osebe treh mladih gojenk misijona.“

— „Bilo je to junaško pričevanje za čistost, ki tudi današnjo družbo spominja na vrednoto in visoko ceno te kreposti. Obramba te kreposti, povezana s spoštovanjem in napredkom človeškega življenja, prav gotovo zasluži, da se zanjo izpostavi življenje samo, kakor to vidimo in občudujemo v drugih svetlih zgledih krščanske zgodovine od sv. Neže do sv. Marije Goretti.“

— „Kri obeh mučencev je torej v temelju kitajske Cerkve, kot je Petrova kri v temelju rimske Cerkve . . . V tem pričevanju ni mogoče ločevati žrtve, dane Bogu, in darovanja sebe kitajskemu ljudstvu in Cerkvi.“

— „Krščanstvo se počuti, kakor to dokazuje tisočletna zgodovina vse do danes, v vseh kulturah in civilizacijah kakor doma, ne da bi se pri tem istila z nobeno.“

— „V ozadju (tega mučeništva) stojita dve pojmovanji ženske, ki sta med seboj nespravipljivi: ženska kot oseba, ki odgovorno hoče doseči svoje moralno dostojanstvo in jo človeško in socialno okolje varuje in ji pomaga; in ženska kot predmet in orodje naslade in namenov drugih.“ Za prvo pojmovanje sta se odločila mučenca in dekleta, za drugo pa ubijalci.

— „Oba mučenca sta že dolgo poprej izkristalizirala svoje pojmovanje ženske in njenega dostojanstva v luči Marijinega vzora . . . Ugasnila sta v Marijini luči, ki sta jo sinovsko častila in oznanjala vse življenje.“

— „Zato je tudi danes . . . sporočilo novih blaženih jasno in aktualno . . . Mislim predvsem na sobrate salezijance, toda zgled kakega svetnika velja vedno za vso Cerkev. Sveta Devica, Marija Pomočnica, naj nam bo ob strani v teh svetih sklepah.“

razglasitve prekrita z zaveso — ‚Berninijeva glorijska‘ na prostem. Na ploščadi pred rahlo spuščajočimi se stopnicami je bil oltar, pokrit s streho. Od vznožja stopnic pa do vodnjakov je bil prostor, pregrajen na oddelke s sedeži. Vstop je bil pod budno, čeprav prijazno, kontrolo policistov. Velika večina udeležencev je bila salezijanska moška in ženska mladina s salezijanci in hčerami Marije Pomočnice.

Papež Janez Pavel II. je imel plašč s kitajskimi vezinami. Tega je leta 1935 darovala tedanja kitajska vlada ministru za zunanje zadeve Lou Tse Tsiangu, ko je bil ta posvečen v duhovnika.

Po vstopnem obredu je papež razglasil oba mučenca za blažena s temi obrednimi besedami:

„Sprejeli smo,“ je dejal papež, „željo našega brata Janeza Krstnika Čeng-čanga Vuja, hongkonskega škofa, mnogih drugih bratov v škofovstvu in številnih vernikov. Slišali smo tudi mnenje svete kongregacije za svetniške zadeve. S svojo apostolsko oblastjo zato izjavljamo, da moremo odslej imenovati blažena častitljiva božja služabnika Alojzija Versiglia in Kalista Caravaria in praznovati njun praznik v krajih in po pravu določenih pravilih vsako leto 25. februarja na dan njunega rojstva za nebesa. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.“ Z mogočno ‚Slavo‘ je bil obred sklenjen.

Kaj je našega misijonarja Majcna posebno ganilo na beatifikaciji?

Najprej sama lika obeh salezijanskih mučencev kot dobrih pastirjev, potem neposredna povezava njegovega vzornika misijonarja Jožka Gederja z njim in z obema mučencema: misel nanj je bila ves čas živa.

Potem obred beatifikacije, ki ga je naš misijonar doživljal vse drugače kot drugi navzoči.

Posebno močan vtis, poln ginjenja, je bilo zanj srečanje z Janezom Pavlom II. Bil je med izbranci. Po maši so se papežu približali in izmenjali z njim kratko misel in pozdrav. Tako tudi Andrej Majcen.

ln ne nazadnje, srečanje z njegovimi starimi prijatelji misijonarji: salezijanski pomočnik Fantini, Versiglijeva ‚trobenta‘ (bil je kapelnik prve godbe na pihala kitajskih gojencev v Macau), v Zagrebu rojeni misijonar Kirschner, sošolec Jožka Kereca . . .

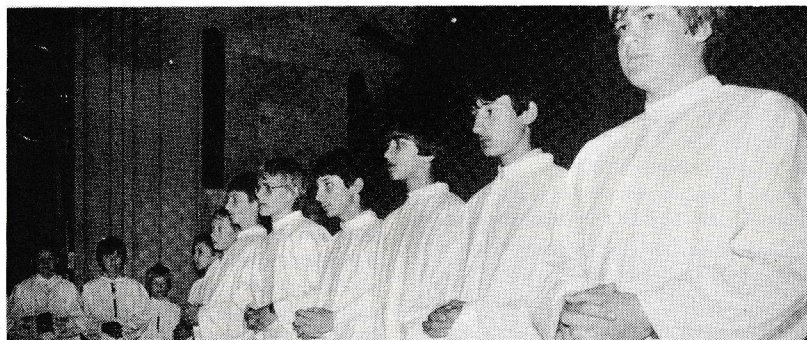
Shod ministrantov ljubljskih župnij

V nedeljo 8. maja je bilo na Rakovniku spet živahno. Ob prazniku Dominika Savia se je kljub slabemu vremenu zbralo približno tristo nasmejanih ministrantov iz devetnajstih ljubljanskih župnij. Prišli so, da bi se srečali med seboj in z Bogom na praznik svojega zavetnika.

Najprej so se udeležili bogoslužja v cerkvi, ki so ga s svojim voditeljem pripravili ministranti iz Ježice. Marijino svetišče je bilo polno, iz mladih grl pa se je dvignila himna k Dominiku Saviju: „Glej nas tukaj vzornik mlad...!“

V župnijskih prostorih so se pomerili v znanju iz svete maše, svetega pisma in zgodovine Cerkve na Slovenskem. Razdeljeni so bili v tri starostne skupine. Po poldrugi uri tekmovanja so bili znani najboljši: Šentvid, Sveti Peter in Moste.

Po malici so si ogledali še dogodivščine Goljevega „Jurčka“, ki so jim ga pripravili in zaigrali domači ministranti. Veselih obrazov so zapuščali dvorano in z značkami Dominika Savia na prsih odhajali na svoje domove. Zvonovi Marije Pomočnice pa so že vabili k šmarnicam in pozdravljali odhajajoče.

Ministrantje, svesti si svoje službe, pozorno sledijo bogoslužju . . .

Srečanje ministrantov salezijanskih župnij

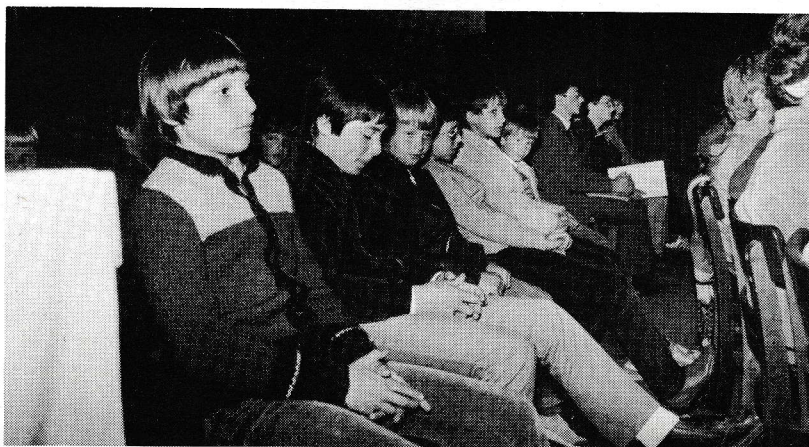
Po štirinajstih dneh so se ministranti spet zbrali pri Mariji Pomočnici, v soboto 21. maja. Prišli so iz nekaterih salezijanskih župnij. V kapeli Dominika Savia jim je med mašo spregovoril ravnatelj rakovniške skupnosti. Priporočil jim je, naj imajo odprte oči in srce za vse ljudi okoli sebe, nikar pa naj ne mislijo, da so oni sami na svetu. Pri Jezusu Kristusu pa naj se učijo, kako je treba prav živeti.

V medsebojnem merjenju moči v kvizu znanja so bili tokrat najuspešnejši cerkničani in so odnesli pokal Dominika Savia lanskim zmagovalcem iz Šentruperta. Izročil jim ga je inšpektor Anton Košir in vsem zbranim spregovoril o dveh novih salezijanskih mučencih Alojziju Versigliu in Kalistu Caravariu, ki sta bila 15. maja razglašena za blažena.

Med skromnim kosilom so se

zgrnili okrog bogoslovcev, ki so jim zaigrali nekaj narodno-zabavnih pesmi. Za konec pa so se jim rakovniški ministranti predstavili z igro „Jurček“.

Pj

S pozornostjo, primerno njih mladosti ministrantje sodelujejo pri sporedu srečanja

Don Boskove prostovoljke so zborovale

Dobre tri tedne preteklega julija se je v glavni hiši salezijancev v Rimu odvijal drugi vrhovni občni zbor DBP. Obravnaval je dokončno obliko njihovih konstitucij in ves postopek oblikovalnega obdobja kandidatnin za ta moderni način Bogu posvečenega življenja v svetu po salezijansko.

Ustanova je danes razširjena delno že po štirih celinah v približno 30 državah. Članic pa ima okrog 800. V Sloveniji imamo že prvo skromno skupino štirih deklet: ena že ima začasne zaobljube, dve sta v noviciatu, četrta ga pa začne jeseni.

Na vrhovni občni zbor je bila povabljen tudi predstavnik slovenske skupine DBP; za tolmača pa je bil uradno povabljen tudi duhovni asistent te prve skupine DBP v Jugoslaviji.

V nedeljo 3. julija sva imela čast prisostvovati slovesnemu začetku tega pomembnega dogodka v kratki zgodovini najmlajše veje salezijanske družine ob prisotnosti najvišjih predstavnikov salezijancev SDB, redovnic HMP in drugih vej SD. Takoj sva začutila osrečujočo stvarnost, ki se imenuje salezijanska družina v današnji Cerkvi.

Naša Marija — kot predstavnica iz Slovenije — je bila deležna očitnih simpatij najvišjih odgovornih in od vseh članic zbora. To se je še posebno pokazalo zadnji dan, ko je med jutranjo mašno daritvijo obnovila svoje letne zaobljube v roke same glavne odgovorne.

Ko molimo za vse duhovne poklice, prosimo tudi za napredek slovenskih DBP. Plemenita dekleta do 35 let lahko najdejo v tej moderni ustanovi lepo možnost, da lahko sredi sveta naredijo „nekaj lepega za Boga“ in za današnjo mladino. Oglasite se na naslov: Zupan Ivan, Rakovniška 6, Ljubljana; telefon 225-043.

Z. I.

Naša pot in vodnica k Odrešeniku

Janez Pavel II. je v nagovoru 29. maja letos povedal zbranim vernikom, da bo za Veliki šmaren romal v Lurd, kamor je nameraval že julija 1981 na mednarodni evharistični kongres, pa mu je atentat to preprečil. V svetem letu odrešenja bo šel kot romar v Lurd prosit Odrešenikovo Mater, naj bo vernikom in vsem ljudem vodnica h Kristusu, našemu Odrešeniku.

Smisel našega življenja je hoja za Kristusom, v katerem imamo „Ključ“, središče in cilj zgodovine. Kar se ne spreminja, ima svoj zadnji temelj v Kristusu, ki je isti včeraj, danes in na veke“ (CS 10, 2).

Kristus je apostolom pokazal pot k Očetu. Dejal jim je: „Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni. Kdor vidi mene, vidi Očeta“ (Jn 14, 6).

Vrh odrešenske zgodovine je izražen v četrti evharistični molitvi: „Sveti Oče, tako si ljubil svet, da si nam ob dopolnitvi časov za Odrešenika poslal svojega edinorojenega Sina. Po Svetem Duhu je postal človek in se rodil iz Device Marije.“

Bogočastje je češčenje, ki ga izkazujemo Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Povedano v liturgični obliki: Očetu po Sinu v Svetem Duhu.

Na tej črti češčenje upravičeno, čeprav na različen način, zajema tudi Odrešenikovo Mater. Pobožnost v čast Devici Mariji poudarja neločljivo povezanost in bistveno zvezo z božjim Odrešenikom.

Marija nas vodi h Kristusu. Zanj nas tudi vzgaja. Vedno je veljaven dvočlenik: Po Materi k Sinu! Po Mariji k Jezusu!

Pri Mariji je vse usmerjeno na Kristusa in od njega odvisno. Zaradi Kristusa jo je Bog Oče od vekomaj izbral za sveto mater in jo ozaljšal z darovi Svetega Duha.

Češčenje, ki gre Kristusu, brez dvoma pomaga, da je njemu podrejena pobožnost od Jezusove Matere bolj klena. Po njej dospemo „do edinosti vere in spoznanja božjega Sina, do popolnega moža, do mere polne starosti Kristusove“ (Ef 4, 13).

Po mišljenju, ki ga je Cerkev v naših dneh potrdila, „se nanaša na Gospoda, kar se izkazuje Dekli; kar darujemo Materi, poklanjamo Sinu; čast, ki jo dajemo

Kraljici, velja Kralju“. Mnenje sv. Ildefonza je sprejel Pavel VI. v apostolski spodbudi o Marijinem češčenju.

Na poti h Kristusu se srečujemo z Marijo. Zaradi Kristusa je naša mati in najbolj zanesljiva pot k Njemu.

Če hočemo biti Kristusovi, moramo biti Marijini.

Ko je Pavel VI. obiskal Sardinijo, kjer so 1970. leta obhajali 600-letnico Marijinega romarskega središča v Cagliariju, je na trgu govoril o Marijinem češčenju. Zatrdil je: „Sedanji trenutek mora biti začetek prenovljenega, razumnega in vnetega češčenja Device Marije, ki na poseben način vodi h Kristusu. Sodelovala je pri našem odrešenju. To dejstvo je bistveni prispevek, ki je zelo osrečujoč za nas. Kristus je k nam prišel po Mariji, Adamovi hčeri, ženi iz človeškega rodu. S Kristusom se srečujemo kakor s cvetom človeštva. Po Mariji stopa Kristus v odnos z nami. Po Materi je naš brat. Če hočemo biti Kristusovi, to je kristjani, moramo biti Marijini. To pomeni, da priznavamo življenjski odnos med Jezusom in Marijo, ki je naša pot in vodnica h Kristusu.“

Če hočemo biti kristjani, moramo živeti kakor Kristus. Glejmo Marijo. Posnemajmo njo, ki je Kristusova podoba. Če hočemo hoditi po Gospodovih stopinjah, imejmo pred očmi Marijin lik. Najbolj blizu nam je v evangeliju.

Škof iz kanadske Athabaskes pripoveduje:

„Ko sem bil star petnajst let, so starši obupali nad menoj. Bil sem v vprašljivi mladostniški dobi. Ni pomagala ne dobrota ne strogost. Namesto da bi šel v šolo, sem šel na potep. Že me je našel oče. Prijel me je in peljal domov. Šla sva mimo cerkve. Vstopila sva. Oče me je povedel pred Marijin oltar in molil kot mož: „Marija, vodi ga h Kristusu. Tebi, vodnica, ga izročam. Če se da iz njega kaj napraviti, poskusi Ti. Mi ne moremo nič.“ Vodnica Marija je prisluhnila. Očetovo prošnjo je vzela zares. Izpolnila jo je lepše kot je mož pričakoval. Čez tri leta sem se prijavil v semenišče. Postal sem duhovnik. Ko sem odhajal v misijone, mi je oče veselo dejal: „Marija je takrat moje besede vzela preveč resno. Zdaj pa bodi ves njen. Kakor je tebe popeljala h Kristusu, tako ti vodi svoje vernike po Njej k Odrešeniku!“

Vodnica h Kristusu, radi ti prepevamo: „Vodi zdaj, močna, zveste svoje, vodi do novih jih zmag... Vodi, srečno vodi čolnič nam življenja ti... Marija, skoz' življenje voditi srečno znaš... Vodi, Marija, po pravi nas poti...“ Vodi nas po poti, ki drži h Kristusu!

Če bomo goreče častili našo Vodnico h Kristusu, bo Ona, ki je vodila v molitvi prvo Cerkev, tudi sedaj, ko je v nebesih, naša vodnica k Sinu (prim. C 69).

Eden je naš Odrešenik, „človek Jezus Kristus, ki je dal sam sebe v odkupnino za vse“ (1 Tim 2, 5).

Marijina vloga ne zatemnjuje Kristusovega središtvaja, temveč razodeva njegovo moč. Zveličavni vpliv svete Device na ljudi izvira iz dobrotne božje volje in priteka iz obilja Kristusovih zaslug. Ko je na edinstven način sodelovala pri Odrešenikovem delu, je s tem postala mati v redu milosti in vodnica h Kristusu.

Takšno Marijino nalogo Cerkev iskreno priznava in priporoča, naj se verniki pod njenim vodstvom in varstvom tesneje oklepamo Odrešenika, h kateremu nas učinkovito vodi.

Janez Jenko

O, Marija, Pomočnica bila in boš nam ti

Po nekaj letih molka je ta napis zopet pozdravljal romarje, ki so prišli k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Klic k Materi, ki rada usliši prošnje svojih zvestih, se je na letošnji pomladanski romarski shod z vsem ognjem ljubezni dvigal v nebo.

Gledal sem, kako so prihajali v cerkev. Skupina petdesetih romarjev se je bližala svetišču s pesmijo na ustih. V cerkvi so se menjavale skupine pred glavnim oltarjem, od koder jih je ljubeznivo pozdravljala Marija Pomočnica. Mnogi so prišli k Materi, ki jih vedno sprejme odprtih rok in odprtega srca.

„Zakaj pa hodijo po kolenih okoli oltarja?“, me je vprašal ministrant. To je znamenje njihove vere in zaupanja, njihove pobožnosti. To je znamenje njihove ljubezni. Morda bi se kdo nasmehnil, ko bi videl prizor žena in mož, pa tudi mladih in otrok, ki so po kolenih drsali okoli Marijinega oltarja. Morda. Ne bi pa opazil, da je to dejanje ponižnosti prineslo na marsikak obraz odsev sreče in notranjega miru. Tudi solze veselja in iskrene pretresenosti so se zaiskrile v nekaterih očeh.

„Ko ne bi na lastna ušesa slišal tega navdušenega petja slovenskih vernikov, ne bi verjel!“, je vzkliknil prvi romar, beograjski nadškof, dr. Alojzij Turk.

Vedno znova zbira Marija pod svoj plašč na tisoče romarjev. Ona vestno vrši svojo zaupano ji nalogo. Če hočemo biti tega vredni, izpolnimo tudi mi svojo dolžnost, ki nam jo je zaupal Jezus, ko je visel na križu: vzemimo Marijo na svoj dom, vzemimo je v svoje življenje.

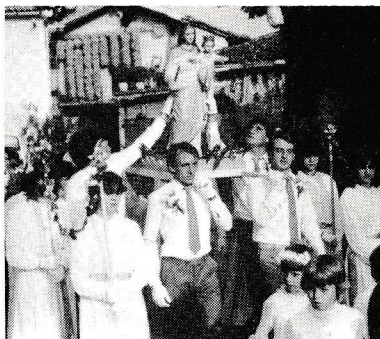
Pj

Primorska in obala za Marijo Pomočnico

Ilirska Bistrica

Pet kilometrov od Ilirske Bistrice stoji na hribu cerkev Sv. Mihaela. Že od leta 1943 je v njej kip Marije Pomočnice, ki so v njej verniki čutili učinkovito pomoč v težkih vojnih razmerah. Med bombardiranjem sta padli dve bombi v cerkev, prav pred kip Marije Pomočnice, toda nista eksplodirali. Njihova vas je bila težko preizkušana: nacisti so vse vaščane izselili. Po končani vojni so se prav vsi srečno vrnili.

Za srečno vrnitev vaščani prirejajo zahvalni praznik na zadnjo nedeljo v maju. Po tridnevni pripravi pred kipom Marije Pomočnice na velikem oltarju je za slovesni praznik prišel iz Ljubljane kanonik Melhijor Golob, med vojno župnik v Ilirski Bistrici. Zbrali so se pevci iz krajevnih župnije in še iz Knežaka, Podgrada, Trnovega in Jelšan. Po evharističnem slavlju se je razvila procesija, dolga več kot kilometer. Marijin kip so nosili fantje, spremljale pa so ga belo oblečena dekleta. Ulice so bile okrašene s slavloloki in napisi „Tebi, Marija Pomočnica“ in „Ave, Marija“, ipd., napisi, ki so jih iz cvetic sestavili otroci, na oknih cvetje in luči, vse je pa zalivalo pobožno petje zborov. V kraju s 500 prebivalci se je zbralo 2500 ljudi

iz drugih bližnjih krajev, med njimi 500 možkih.

Medžupnijski zbor pod vodstvom Bogdana Berceta, — župnika v Ilirski Bistrici je izvajal koncert verskih pesmi z veliko mojstrovino in ubranostjo.

Za to priliko so verniki cerkev praktično obnovili.

Piran

Po 15-tedenski pripravi, ko so se častilci Marije Pomočnice zbirali vsako soboto od 12. februarja do 21. maja in po tridnevnic od 21. do 31. maja, v cerkvi k molitvi rožnega venca, je bila v Piranu 24. maja slovesnost Mariji v čast in prošnjo. Italijanski verniki so imeli mašo v svojem jeziku. Popoldne so se Marijini častilci znova zbrali k adoraciji Najsvetejšega in k molitvi rožnega venca in premišljevanju njegovih skrivnosti v obeh krajevnih jezikih, in še posebej v slovenskem od 18. do 19. ure. Potem je bila slovesna maša z obnovitvijo posvetitve župnije Mariji Pomočnici pod vodstvom župnika Vinka Črnigoja.

Odziv častilcev in drugih župljanov je bil lep.

Medžupnijsko romanje na Brezje

Družine, ki sprejemajo v svoje domove kip Marije Pomočnice, da bi se ob Mariji spodbujale za poglobljeno krščansko življenje, so pod vodstvom svojih župnikov iz Pirana, Lucije in Portoroža šle na romanje k Mariji Pomagaj na Brezje v soboto 25. junija in se pridružile velikemu škofijskemu romanju. Svojo pot so potem nadaljevali k Crnemu grobu, kjer so pomolili pred Marijo, nato se pa v lepem razpoloženju poveselili na prostem.

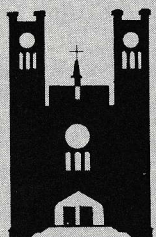
stk

11. septembra

ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU

Zopet vas vabimo na romarsko srečanje pri Mariji Pomočnici na Rakovniku. Na tem svetem kraju Marija deli številne milosti vsem, ki se ji z zaupanjem zatekajo. „Imam veliko dolžnost se iz srca zahvaliti Mariji Pomočnici na Rakovniku za tolike uslišane prošnje, ki mi jih je že izkazala v mojem preizkušnem življenju. Z velikim veseljem prihajam vsako leto in to 35 let. Pri Mariji se počutim zelo srečna in vedno srečnejša. Njena sem Marija K.“ (Iz knjige romarjev na Rakovniku 1983.)

Jesenski romarski shod bo letos v znamenju letošnjih štirih zlatomašnikov in treh novomašnikov.

Sobota — 10. septembra

ob 19. uri — slovesno somaševanje, pete litanije, blagoslov

Nedelja — 11. septembra

ob 6.00 — maša, homilija, z ljudskim petjem

ob 7.00 — maša, homilija, z ljudskim petjem

ob 8.00 — somašujejo novomašniki, predvsem za šolarje in družine

ob 9.15 — slovesna peta maša, poje rakovniški pevski zbor

ob 11.00 — maša z ljudskim petjem

ob 15.30 — slovesno somaševanje zlatomašnikov in novomašnikov, praznična akademija, pete litanije

Ves čas bo na razpolago dovolj spovednikov. Ne pozabite, da ste lahko deležni svetoletnega odpustka. Prejeli boste blagoslov Marije Pomočnice. V knjigo romarjev boste lahko vpisali vse, kar vam je Marija Pomočnica v življenju že naklonila. Častilci Marije Pomočnice in don Boskovi prijatelji, iskreno vabljeni!

3. Izvrševanje dolžnosti poklica

Sveti Pavel svari Solunčane in s tem vse kristjane: „Kdor noče delati, naj tudi ne je!“ (2 Tes 3, 10). Že prej nam sveto pismo pravi, da je Bog človeka postavil v edenski vrt, „da bi ga obdeloval in varoval“ (1 Mz 2, 15). In še na mnogih drugih mestih svetega pisma je jasno povedano, da naj človek dela in „si v potu svojega obraza služi svoj kruh“ (1 Mz 3, 17). Gre za to, da krščanski starši navadijo svoje otroke delati in jih vzgajajo v zavesti, da je delo osnovna dolžnost človekovega življenja.

Pravega, to je ustvarjalnega, dela je sposoben samo odrasel človek. Toda otrok se mora na to ustvarjalno in zrelo delo pripraviti z vztrajno vajo. V naši kulturi je ustrezna vaja kot priprava na bodoče ustvarjalno delo v poklicu učenje. Kakor se otrok uči ali pripravlja na bodoče poklicno delo, tako bo potem tudi delal v svojem poklicu.

1. Otroku je treba glede na njegov razvoj in postopno zrelost razložiti, da morajo vsi ljudje na svetu delati, to je vršiti kako koristno dejavnost, ki daje človeku vse potrebno za njegovo življenje in je obenem koristno celotni družbi. Krščanski starši morajo imeti pogum to resnico svojim otrokom na primeren način povedati. Ni ga bolj nesrečnega človeka, kot je tisti, ki so ga starši „nalagali“, da bo mogel iti skozi življenje brez dela in da se mu ne bo treba mučiti, kot so se mučili njegovi starši. Tak odnos do življenja je vendar nekaj najbolj neresničnega in nesmiselnega. Če bodo vsi ljudje mislili, da bodo drugi zanje delali, kdo bo potem delal?

2. Za otroka je „delo“ tisto, kar odrasli smatrajo za nujno potrebno kot pripravo na bodoči poklic. Na današnji stopnji kulture se otroci pripravljajo na izvrševanje poklicne dolžnosti z obiskom otroškega vrta in šole. Družba skrbi, da imajo otroci na voljo primerne prostore, usposobljeno vzgojno in učno osebje in ustrezne učne pripomočke za vadbo in pouk. Starši naj bi otroke primerno pripravili, da bi otroci čimbolj izrabili priložnosti in ugodnosti za primerno vadbo. Če otrok vidi, da starši odločno podpirajo vzgojne in šolske ustanove in sodelujejo s šolskim osebjem ter otroke spodbujajo k čimbolj učinkovitemu sodelovanju, bo otrok uvidel neizprosno in neizbežno položaja in po svojih močeh sodeloval ter storil vse potrebno. Starši naj bi nikdar ne kritizirali odločitve učnega osebja v tem, kar

zadeva delavoljnost, pridnost in sodelovanje. (Nekaj drugega je svetovnonazorska usmerjenost, ki je krščanski starši, zlasti če je materialistična in ateistična, ne morejo zagovarjati in z njo sodelovati.)

3. Otroku je treba pomagati, da bo najprej izvršil šolske naloge. Otroku mora biti jasno, da starši želijo, da mora izvršiti vse šolske obveznosti. Tu je seveda predpostavljeno, da šola ne bo obremenjevala otroka preko njihovih moči. Ko pa je ta pogoj dan, mora tudi družina od otroka zahtevati, da izvrši vse šolske dolžnosti.

4. Brez slepomišljenja je treba otroku na ustrezen način povedati, da mora vsak človek delati. Delo za otroka, zlasti v šolski dobi, je izvrševanje poklicnih, to je šolskih dolžnosti. Pomilovati otroka zato, ker mora izpolnjevati šolske dolžnosti, je odvracati ga od resničnega življenja in ga navajati na tak način življenja, ki bo gotovo onesrečil njega in povzročil škodo družbi.

5. Krščansko gledanje na delo je sorazmerno zelo strogo: delamo „v potu svojega obraza“, kar pomeni, da nam je težavno in delamo zato, ker je delo tudi kazen za greh. Ne delo samo, temveč neugodje, ki je z resnim delom združeno.

6. Ocenjevanje dela s strani šole mora tudi v družini dobiti svojo veljavo. Predpostavljamo, da je šola pravična v ocenjevanju dela svojih učencev in da je merilo ocenjevanja zares samo uspešnost in neuspešnost, ne pa kaki svetovnonazorski kriteriji. V tem primeru se morajo starši istovetiti s šolo in jo podpreti v njenih prizadevanjih za napredek otroka. Razume se, da bodo starši otroka, ki mu je slab red povzročil nevšečnosti in žalost, znali tudi potolažiti, vendar nikdar ne na škodo šole in proti tistemu, ki od otroka zahteva, da vrši svojo dolžnost.

7. Otroku pomagamo pri izvrševanju njegovih dolžnosti z dobro urejenim urnikom. Ni ga večjega dolgočasje za otroka, kot to, če ima toliko prostega časa, da ne ve, kaj bi delal. Če pa otrok točno ve, kaj mora narediti, se veseli tega, kar je opravil, in se z veseljem pripravlja na drugo vrsto zaposlitve.

8. Za otroka je tudi igra delo. Igra otroka na svoj način (ne sistematično, temveč ustvarjalno) usposablja za življenje. Zato ima igra čisto določen prostor v razporeditvi prostega časa. Prosti čas je tisti del dneva, ki ga otrok ne prebije v šoli ali pri izdelovanju šolskih nalog. Tudi tukaj mora biti red. Red mora biti zato, da bo otrok z večjo koristjo in v večje zadovoljstvo izrabil tisto malo časa, ki mu ostane na voljo ob izvrševanju šolskih dolžnosti. Pri delu bodo verjetno bolj „trpeli“ starši, ki bodo red zahtevali, kot otrok, ki ga bo moral izvrševati.

9. Sodobno življenje nam je prineslo tudi televizijo. Težko je, da bi otrokom „načelno“ prepovedali gledanje televizije, nemogoče pa je tudi, da bi otroci vse gledali, kar bi radi. Tu je treba prav z odločnostjo in modrostjo omejiti program in določiti točen dnevni red, ki bo upošteval zlasti potrebo po spanju in določen čas za molitev. Tu je tudi prva zamera, ki načelno odloča, kako je z dnevnim redom, kot vsakdanje prerekanje o tem, ali bodo otroci šli pravočasno spat ali ne.

V. Dermota

Andrej Majcen

»Kristusova ljubezen me priganja...«

Danes se bomo pobljize srečali z zlatomašnikom — dolgoletnim misijonarjem na Kitajskem in v Vietnamu. To je gospod Andrej Majcen.

Pred nami je še vedno postaven, čeprav mu je naporno misijonsko delo precej skrhalo zdravje. Bogastvo srca pa je neizmerno in za vsakogar vedno odprto. Za besedami je njegovo življenje, čeprav v pogovoru ne najde vedno primerne izraza za vse, kar bi želel posredovati. Kot da bi najraje govoril v enem samem jeziku vsega sveta, vseh človeških src: da bi govoril govorico evangelijske ljubezni! Vsakemu bi rad povedal, da nas Kristusova ljubezen sili, naj odpremo svoja srca njegovi ljubezni. Ne bojmo se priznati Kristusa za največjo srečo svojega življenja, odpovejmo se svoji sebičnosti. Ljubezen iz naših src naj prekipeva do tistih, ki ga še ne poznajo. Tako bomo vsi misijonarji.

Rast poklica

Otroška leta je preživel v verni domači družini. Od staršev je prejel lepo vzgojo in globok verski temelj, na katerega je vse življenje gradil svojo duhovno stavbo.

Pri iskanju poklica je pomislil tudi na duhovništvo, vendar ne čisto zares. Iz tistih let se spominja: „Tudi jaz sem v mlečnih letih neke tam na hloilih maševal in sestra Marica mi je morala delati hostije iz ilovice.“

Po osnovni in meščanski šoli se je vpisal na učiteljsko in tam uspešno maturiral. Ker jih je bilo

veliko z maturo v žepu, pa brez službe, je z veseljem pograbil možnost službovanja na Radni pri salezijancih, kot mu je svetoval šolski nadzornik v Krškem.

„V prvem letu učiteljevanja se mi je začel odpirati pogled v nov svet duhovnosti, v svet don Boskove svetosti, ki odpira nova, do tedaj še nepoznana pedagoška pota. Ta pomagajo z don Boskovimi duhovnimi sredstvi vzgajati revnega fanta v zrelega kristjana in dobrega človeka in naučijo vsega tega, kar na učiteljski vse pedagoške knjige ne morejo dati...“

Vstopil je v noviciat in postal

Novomašnik z mamo in sestrama (1933)

salezijanec. Predstojniki so v njem opazili človeško dobroto in odprtost božji milosti. Po novi maši, pred petdesetimi leti, se je posvetil strokovnim šolam na Rakovniku, predvsem sobratom pomočnikom. S svojo učiteljsko službo je nadaljeval, dokler zopet sam ni postal začetnik — učenec kitajščine in vietnamščine.

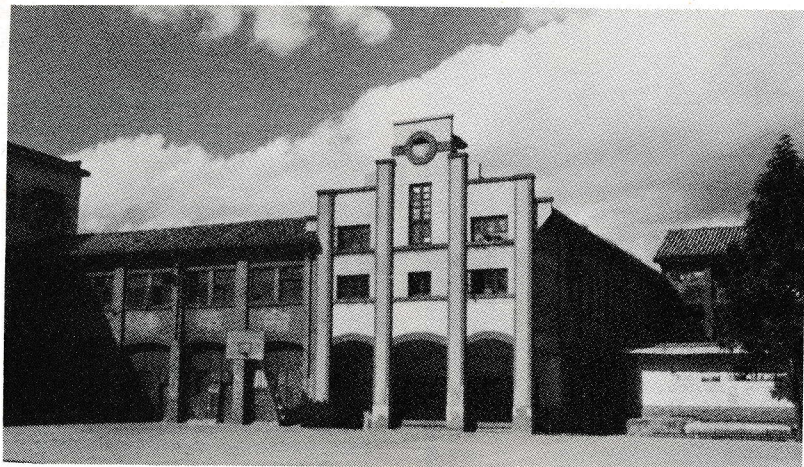
16. oktobra 1935 se je zadnjič poslovil od mame. Obema so polzele solze iz oči, ko sta se zadnjič objela, potem pa ju je ločil vlak. Nista se več videla, le pismo je prispelo čez nekaj let na Kitajsko s sporočilom, da je mama odšla po

Na Radni kot učitelj osnovne šole, potem v noviciatu (1923–24)

Bogoslovec in strokovni učitelj (1925–1933) na rakovniških obrtnih šolah

Srednja in obrtna šola za 850 gojencev, na prostoru, ki ga je nakazal don Bosko, zgradil pa g. Majcen (1935–1951)

večno plačilo za vse svoje žrtve.

Ladja za Kitajsko je počasi, vendar vztrajno premagovala daljave. Bili so že mimo afriške obale. Na ladji so se začele prve lekcije kitajščine. Ko so pluli mimo otoka, na katerem je umrl sv. Frančišek Ksaverij, je tudi g. Majcen

začutil odgovornost misijonskega poklica. Ves se je posvetil Bogu in Mariji, ki sta ga spremljala in vodila skozi viharje.

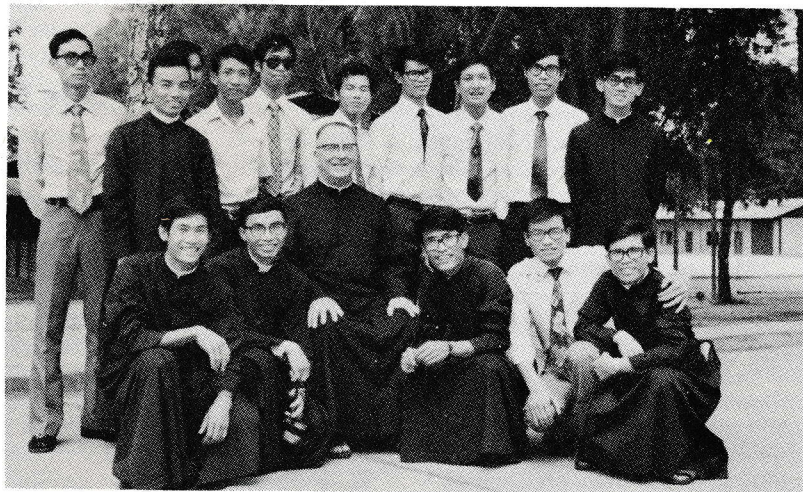
Na Kitajskem

V misijonskih deželah mu je bila ena glavnih skrbi vzgajati do-

mače duhovnike in redovnike. Odločilen je bil zgled don Brage, ki je ob vsakem obisku ponavljal: „Naša dolžnost je, da z besedo in vzgojo, predvsem pa z zgledom prebujamo duhovne poklice, saj so mladi velikodušni, pa tudi žrtvovati se znajo za korist in dobro drugih. Tudi med pogani so čiste, požrtvovalne in za vse lepo in idealno pripravljene duše, ki se ne odločijo samo za krst, ampak tudi za službo Kristusu, velikemu duhovniku.“

Na Kitajskem je našel prve sadove slovenskega misijona, ki ga je začel gospod Kerec. Nekaj časa je bila največja težava jezik. Po prvih stikih z domačini pa je moral nastopati vedno bolj samostojno. Bilo je preveč opravkov, da bi lahko sedel samo pri slovarju in slovnici.

Kmalu po okrepitvi apostolskih moči je g. Kerec začutil, da morajo zgraditi sodoben šolski center. Zbrali so najnujnejše in začeli z gradnjo. Zaradi nasprotnikov krščanstva se je delo večkrat ustavilo. Druga velika težava so bile

Med mladimi salezijanci. Ko je 1976. zapustil Vietnam, je ostalo 130 vietnamskih salezijancev, ki nadaljujejo don Boskovo delo.

Z novinci v času nove vlade, v težavni ekonomski situaciji...

Odlikovan z najvišjim priznanjem vietnamske vlade za 22-letno delo za revno mladino

stalne vojne med posameznimi pokrajinami. Po deželi je bilo veliko roparskih tolp, ki so gledale samo nase. Misijonarji so s svojo gorečnostjo premagali vse ovire in stavbo dogradili. Šola je bila takoj napolnjena s Kitajčki in je bila državno priznana. Še danes deluje v okviru državnega šolstva.

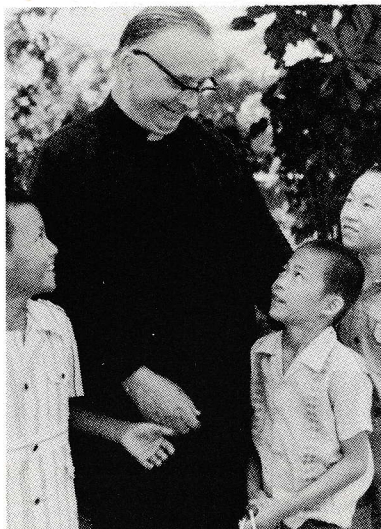
Razni boji med posameznimi pokrajinami so se po drugi svetovni vojni razplamteli v socialno revolucijo. Z njeno zmago so se leta 1951–52 morali izseliti vsi tuji misijonarji, tudi najbolj vztrajni. Za kitajsko Cerkev se je začelo mučeniško obdobje: mnogi so za Kristusa darovali življenje; nekateri so pa bili pred kratkim, po tridesetih letih izpušteni iz zapora. Nacionalna Cerkev je postala služabnica režima. „Toda vera je ostala in se prenaša iz roda v rod. Povsod je globoko krščansko življenje in laiki sami skrivaj molijo, krščujejo in se poročajo pred krščanskimi starešinami. Preostali duhovniki (sedaj je nekoliko bolj svobodno) mašujejo po hišah in posvečujejo hostije, katere potem shranijo v posodah, da se verniki lahko kasneje sami obhajajo. Silno so veseli vsakega nabožnega predmeta, posebno pa svetega pisma.“ Tako pravi misijonar Andrej na osnovi pisem, ki jih dobiva iz Hong Konga.

Začetnik salezijanskega dela v Vietnamu

Konec misijonarjenja na Kitajskem gospoda Majcna ni potisnil v upokojeve. Nasprotno, pomenil je nov začetek v Vietnamu. Zadnje, toda za g. Andreja sveto naročilo predstojnika don Brage je bilo: „Pošiljam vas med Vietnamce, da si vzgojite kandidate za salezijansko družbo!“

Treba je bilo začeti praktično iz nič. Spremljala ga je bogata izkušnja s Kitajske. O svojem delu v Vietnamu pripoveduje: „V Južnem Vietnamu smo zbirali v naših obrtnih, tehničnih in srednjih šolah revne, dobre fante in jim poleg izobrazbe v družinskem duhu, značilnem za salezijance, nudili raznovrstno veselo izvenšolsko dejavnost. Ravnatelj, veliko let je opravljal to službo g. Andrej, se je izključno posvečal rednim privatnim pogovorom z dijaki, da so skupaj razreševali razne življenjske, oblikovalne in verske probleme...“

Leta 1976 je moral zapustiti tudi Vietnam. V deželi je ostalo 130 domačih duhovnikov, bogoslovcev, novincev in sobratov lai-

V deškem mestecu na Tajvanu med sirotami

kov, ki so ga vedno klicali z ljubeznivim „naš dedek“. V daljnji Jugoslaviji je še naprej njihov „dedek“, njihov duhovni oče: „Za to mojo veliko salezijansko vietnamsko družino še vedno utripa moje srce in k Bogu hite moje molitve, da bi ne samo vztrajali doma ali kot begunci, ampak še rastle v salezijanski svetosti v čast Bogu in korist vietnamske mladine. Lavanska Marija Pomočnica naj jim stoji ob strani v urah njihove trde preizkušnje!“

Misijonar molivec

„Molitev je zame življenje. Z njo sem ga ohranjal in krepil. Mnogi drugi so mi pri tem pomagali. Še vedno jo potrebujem. Posebej pa prosim, molite za vse moje misijone in za tiste, ki še danes trpijo na prisilnem delu... Pomagajmo jim na njihovem križevem potu, v težkih urah preizkušnje.“ „Vsi smo eno samo skrivnostno Jezusovo telo,“ pravi g. Andrej.

Srečanje z Janezom Pavlom II. ob beatifikaciji škofa Versiglia in duhovnika Caravaria

V vsakdanjem, velikokrat dre-mavem življenju ob polni mizi se nam zdi molitev kot nekaj, kar ne prinaša dobička. Molimo le, kadar smo razpoloženi, da damo duška svojim čustvom pobožnosti. V resnici pa je življenjska posvetovalnica, po kateri v vsakem trenutku vzpostavimo kontakt z Njim, ki je Pot, Resnica in Življenje. Z Njegovo krvjo prepojen les križa je znamenje, zaradi katerega smo bolj ljudje, po katerem se smemo imenovati kristjani. On je naša moč.

Po molitvi se združujemo v Cerkev, po njej usmerjamo človeško zgodovino mimo poti sovraštva v večno ljubezen. G. Majcen pravi: „Poganska vera je vera bojazni, krščanska vera je vera ljubezni.“

Misijonar je najprej molivec.

Misijonski poklic je težak

V otroških letih misijonarja Andreja so bile v modi vrbove piščalke. Nekoč je hotel odrezati primerno vrbovo vejo, pa mu je naenkrat zmanjkalo tal pod nogami, zdrsnil je v Krko. Nikogar ni bilo v bližini, on pa ni znal dobro plavati. Spomnil se je latinskega stavka: „Andrea, salvati!“ – „Andrej, reši se!“ Začel je brcati z vsemi štirimi in se tako živ priko-bacal na obrežje.

Andrea, salvati! je stavek, ki ga je spremljal vse življenje. Ob težavnih bremenih misijonskega poklica se je postavni Andrej počutil kot „revček Andrejček“. Toda čutil je, da ne sme odnehati, da je v naših srcih Kristusova ljubezen, ki nas sili k vztrajnosti. Svetel zgled vztrajnosti pri apostolskem delu je imel v blaženem Alojziju Versigliu, ki je požahnil kitajsko zemljo z lastno krvjo in tako dal zgled katoličanom, ki so še danes zvesti

V budističnem Tajvanu

Kristusu in njegovi Cerkvi. Versigla je bil vedno na razpolago za oznanjevanje evangelija.

Don Braga, dolgoletni predstojnik misijonarja Majcna, mu je bil drugi zgled v premagovanju vsakdanjih ovir: „Vesela, prijazna, vedno optimistična osebnost ljubeznivega don Brage mi je bil praktičen, živ vodič v mojem misijonskem delovanju. Ko so padale bombe in regljali mitraljezi, ob času vojnega uboštva, smo kljub vsem ideološkim nasprotjem neutrudljivo delali za delavsko mladino in vzgajali

duhovne poklice, da bodo nadaljevali don Boskovo poslanstvo na vzhodu.“

Po spremembi družbenih okoliščin so ti mladi salezijanci ostali sami v preganjanju. V največji možni meri stojijo ob strani vernikom in jim delijo Kristusovo telo, kruh tolažbe. Vernim Slovencem izreka g. Majcen svojo veliko prošnjo, da molimo za njegove duhovne sinove na Daljnem vzhodu, da bodo vztrajali in vsestransko napredovali.

F. Maršič

IZ NAŠIH ŽUPNIJ

Božji vinograd z osatom

Župnija Boka v Banatu

Že drugič mi je inšpektor Anton Košir, ko me je obiskal, naročil, naj kaj napišem o moji Boki, o tem precej velikem „koščku“ zemlje na severo-vzhodu naše domovine ob sami romunski meji. Pravijo, da mnogi ne vedo za Boko. Tudi jaz nisem vedel zanj, dokler me božja previdnost ni poslala vanjo.

Boka je dobila ime po fevdalnem posestniku Baku. Leži na severo-vzhodu Banata ob reki Tamišu na 40, km ceste, ki vodi v Zrenjanin. Danes šteje okoli 2500 prebivalcev z 800 domovi. Katoličanov — Madžarov, Hrvatov in nekaj Bolgarov — je okoli 600 z 200 hišami. Prebivalci so povečini Srbi, potem Madžari, za njimi pa še Hrvati, Bosanci, Hercegovci, Makdonci, Albanci in celo Slovenci.

Včasih je bila Boka slavna vas in se je delila na hrvaško in srbsko. Leta 1801 so se v Boko priselili Hrvati, plemiške družine iz Turo-polja. Tam je zagrebška nadškofija imela svoja posestva in kmete — plemiče, ki so jo obdelovali. Ko je pa Marija Terezija, avstrijska cesarica, organizirala Vojno krajino proti Turkom, so v Boko prišle še druge družine, med njimi zlasti madžarske in srbske. Sedanja Boka obsega tri nekdanje župnije s prebivalci različnih narodnosti. Pred zadnjo vojno so bili tu tudi Nemci, zdaj so namesto njih Hercegovci. Župnija

Boka se vleče 40 km v dolžino in 40 km v širino in obsega več vasi. Vsaka od teh živi sama zase, druga gre k drugi le za žegnanje, ker ima vsaka vas svojo cerkvico. Najstarejša cerkev je v Boki, iz leta 1840. Hrvati in Madžari se še zdaj prepirajo, čigava je cerkev, zato jih je veliko, ki v cerkev sploh ne gredo. Tudi sicer je zlasti danes velik pritisk na Cerkev, posebno na šolarje, da ne bi obiskovali verouka. To je posledica tudi zgodovine. V preteklosti so bili tu gospodarji Nemci, zgradili so velike in lepe cerkve, z njihovim odhodom po vojni pa je nastala praznina in tudi sovražnost do vsega, kar je cerkvenega. Pridobivati ljudi za vero in Cerkev, zlasti mladino in delavce je zelo težko. Pri tem pa je treba upoštevati še različne narodnosti in njihove jezike. Vsaka hoče imeti obrede v svojem jeziku. Zgodi pa se, da madžarski otroci, ki obiskujejo srbske šole, madžarsko sploh ne znajo.

Ker so katoličani v manjšini in raztreseni po vaseh, jih je težko

zbrati in povezovati. Sicer pa je otrok vse manj, in še ti niso navajeni hoditi k verouku. Bili so navajeni, da imajo skupaj prvo obhajilo in birmo, seveda isti otroci.

Tudi fizičnega dela je veliko. Cerkev sem našel v razpadanju. Bila je že tako obrasla z drevjem in grmovjem, da se sploh ni več videla. Zdaj je že drugače: zvonik je prenovljen, cerkev ima novo streho in nova okna, drevje je odstranjeno, da pride do nje sonce, ker je bila poprej zelo vlažna. Vsako leto se kaj novega naredi in uredi.

Ljudje, ki hodijo v cerkev, morajo biti kar zelo pogumni. Ne smejo se ustrašiti zasmehovanja in zabavljanja. Mnogi tega ne zmorejo in ostajajo raje doma. Duhovnik jih mora vseeno obiskovati in jim dajati poguma in tolažbe, zlasti starim in bolnikom, otroke pa vabiti v cerkev. V Boki imam zdaj okrog 30 bolnikov. Nekateri niso bili pri spovedi 40, 50 in celo 70 let. Opravičevali so se: „Kako pa smo mogli hoditi v cerkev, ko pa smo bili po „šalaših“ in delali od jutra do večera!“ Zato se kdo ne zna niti pokrižati. To so misijoni v krščanskem svetu.

Nedelje so zelo naporne, ker je treba maševati po treh vaseh, za večje praznike pa po štirih. Tako približno vsak mesec pridejo vsi na vrsto. V Boki pa je redno maša vsak dan in vsako nedeljo.

Boka je, vidite, ena naših najmlajših župnij, obenem pa največja in versko zaostala. Nuben od banatskih duhovnikov je ni hotel sprejeti.

T. Horvat

Ali se župnik lahko zveliča sam?

**Pogovor s Terezijem Boskom
za slovenski
Salezijanski vestnik**

Teresio Bosco je salezijanski duhovnik, časnikar, pisatelj. Bil je več let urednik Salezijanskega vestnika, ki je uradna revija salezijanske družine. Napisal in objavil je vrsto knjig za mlade in odrasčajoče, od katerih so mnoge presegle naklado 100 000 izvodov in so jih prevedli v več evropskih jezikov. Njegov kratek don Boskov življenjepis „Ukradli ste mi srce“ je izdalo tudi naše Ognjišče.

V Turinu, kjer živi, ga vsi poznajo kot garaškega duhovnika-salezijanca, ki rad podpre vsako dobro pobudo, ki ves živi za mlade.

Vestnik: Ob don Bosku, ki je bil izredna osebnost, so se zbirali razni sodelavci, ki so mu pomagali pri vzgoji njegovih dečkov. Sam don Bosko je zapisal, da jim je moral napisati samo pravilnik. Ali so danes skupnosti, ki odsevajo Boga in privabljajo ljudi k sodelovanju? Če jih ni, kako oblikujete skupine sotrudnikov, kaj jih pritegne?

Teresio Bosco (TB): Take skupnosti so. Don Feliks Mollino je delal v našem oratoriju, zdaj pa je odšel na delo v Siakago (Afrika). Po njegovem odhodu postaja oratorij iz dneva v dan bolj ena sama skupnost, ki mu pomaga. Pošiljajo mu materialne dobrine, skrbijo za njegovo mamo, ki je ostala doma. Še več, mladi sami izmenoma odhajajo k njemu v Afriko in mu pomagajo pri delu. To je prva skupina sotrudnikov, ki se je strnila okrog enega sobrata.

Skupina se oblikuje tako, da ljudje spoznajo naše delo, naše potrebe in predvsem naše revne dečke, za katere delamo. Seveda če jih nimamo, jih ne morejo spoznati. Če pa so in jih ljudje vidijo, če vidijo, da delamo zanje, potem sodelavci ali sotrudniki pridejo sami. Želijo sodelovati pri delu zanje z nami.

— Don Bosko je potreboval sotrudnike in oni so tudi čutili, da so mu koristni in potrebni. Ali salezijanci danes čutimo potrebo po sodelavcih?

— Ne bi mogel reči, da med salezijanci obstaja taka potreba po sodelavcih. Vsak salezijanec ima svoj lastni termometer. Ali je goreč v ljubezni do Boga ali pa je slaboten, hladen v tej ljubezni. V skupnostih, kjer v sobratih ni navdušenja za mlade, sodelavci ne pridejo. Kjer so se sobratje odločili za mirno življenje, brez nevšečnosti, povprečni, tam ni sotrudnikov. Če pa

potrebuje sodelavce, če imamo res dobro voljo, da bi si jih pridobili, si jih z lahkoto pridobimo.

— Sotrudniki obstajajo že preko sto let. Pred dvajsetimi leti pa so začela v Cerkvi nastajati nova karizmatična gibanja. Kakšna je don Boskova zamisel, so sotrudniki karizmatiki?

— Ne verjamem, da je don Bosko želel karizmatike.

— V tem sva si edina. Želel bi le natančnejše razlikovanje med njimi, na primer med ognjiščarji in sotrudniki.

Ognjiščarji imajo svojo karizmo. Sotrudniki so lahko ognjiščarji in tudi obratno, to si ne nasprotuje. Po don Bosku so salezijanski sotrudniki laiki, ki nimajo zaobljub, delajo pa kot salezijanci. Zanimajo se za salezijansko delo, pomagajo pri delu z mladino, so odgovorni za mnoge majhne stvari v salezijanskih hišah. V Valdoccu je na primer upravnik kinodvorane gospod Fiorino, ki je naš sotrudnik. Sam skrbi za kino, noben salezijanec ni vključen v to delo. Jutri, ko njega več ne bo, bo drug stopil na njegovo mesto. Dovolj jih je. To so ljudje, ki hočejo delati kakor salezijanci in skupaj z nami in to je želel don Bosko. Dalje pravi, da morajo pomagati tudi škofom, ne samo salezijancem. Torej v salezijanskem načinu dela se ne smejo izčrpati, ampak najti zagon za delo, da se bodo posvetili krajevni Cerkvi. Ne smejo se zapreti v salezijanske hiše, ampak biti morajo pravi kristjani, ki se zanimajo za dejavnost Cerkve. To je cilj salezijanskega sotrudnika.

— Tak način življenja v svetu je koncil strnil v stavku „poklicani smo k svetosti“. Kako vam uspe prepričati in navdušiti očeta ali mater, fanta ali dekle, ki živi v sodobnem svetu, ki je nasproten krščanskemu življenju, da so poklicani k svetosti?

— Gotovo je, da je danes manj kristjanov v svetu kot nekoč. Toda so in ti so zares v temeljih popolnoma odločeni za krščanstvo. Nismo več v časih, ko si se rodil kot kristjan, živel in umrl kot kristjan. Danes, če hočeš, si kristjan, če nočeš, nisi. Tisti pa, ki hočejo, imajo dovolj priložnosti, da postanejo pravi kristjani.

Kaj hočem reči s frazo „postati svet“? Konkretno živeti božjo ljubezen, ljubiti Boga in svoje brate. Kdor odkrije krščanstvo, odkrije prav to. Ne najde samo spovedi in rožnega venca, ampak odkrije bistvo krščanstva, ki je ljubezen do Boga in do bratov. Ne gradi življenja na besedi imeti, ampak na besedah biti in dati (podariti), kot pravi koncil. Če kdo tako postavi svoje življenje, razume, kaj je krščansko, in gre naprej. Razume tudi, da to ni za nekaj dni ali za nekaj let in da bi potem lahko odnehal.

— Med Slovenci je precej živa tradicija. So kristjani, ki hodijo k maši, vendar ne vidijo potrebe po življenju iz vere, niti potrebe po apostolatu. Kaj svetujete?

— Kdor misli, da s takim življenjem lahko „plača takso za v nebesa“, je gotovo, da njihovi sinovi in hčere ne bodo več kristjani. Niti k maši ne bodo več šli. Pri nas v Italiji je veliko takih staršev, 90 odstotkov

njihovih hčera, ki obiskujejo šole naših redovnih sester, ne hodi več k maši. Vpisali so jih v šole, ker so starši kristjani, vendar v šoli same odkrijejo, da v sebi nimajo prav nič krščanskega, da njihova vera ni krščanstvo. Deset odstotkov jih postane pravih kristjanov, drugih devetdeset odstotkov pa niso kristjane. Tradicija ne obstaja več.

Danes so kristjani aktivni v kakšni skupini ali pa niso več kristjani. V tem smislu je sotrudnik dober kristjan. Don Bosko je dejal, da bo prišel čas, ko bo sotrudnik sinonim dobrega kristjana.

— *Zdi se mi, da je v Sloveniji zelo živ eklezijski čut, predvsem v hierarhiji. Župniki so prepričani, da zmorejo vse sami. Tudi kristjani pravijo, da hodijo v cerkev, molijo, kaj več pa ni potrebno. Kaj pravi don Bosko in organizacija sotrudnikov na tako mišljenje?*

— Tudi v okolju, ki živi na neki način masovno krščanstvo, mislim, da sotrudniki lahko najdejo nekatere elemente, da bi postali apostoli. Moja misel in strah pa sta, da množica ali masa kmalu ne bo več krščanska. Morda zdaj še, ker se udarja s komunistično stvarnostjo, ker je krščanstvo na meji, ker preprosto hočejo biti drugačni, hočejo biti kristjani. Toda brž ko tega boja več ne bo, kaj bo ostalo tu še krščanskega? Če župniki delajo vse sami in ne dopustijo „vmešavanja“ laikov v župnijske dejavnosti, če škofje delajo vse sami, kaj naj torej delajo kristjani? Malo ali nič. Eden od razlogov za organizacijo sotrudnikov je prav ta.

Don Bosko nudi sotrudnikom posebno vzgojno metodo, ki temelji na razumu, veri in ljubeznivosti. Ta metoda dela lahko postane duhovnost. Tak človek je ljubezniv pri delu z drugimi in ne potrebuje drugačnih drž. Kot vsak svetnik tudi don Bosko nudi način življenja in vzgoje, v katerem lahko vsakdo najde ritem svojega krščanskega poklica.

Bojim pa se druge stvari. Bojim se, da bo ta masa hitro izgubila vero. Brž ko pride materialna blaginja, to krščanstvo ne bo veljalo nič več. Poglej, zdaj je to krščanstvo, ki moli k Bogu, jutri v blaginji pa ne bo več prosilo Boga, ker bo vse dala in naredila družba. Torej kaj bo jedro krščanstva? Ali se veruje v ljubezen do Boga in do bližnjega in se gradi življenje na dajanju, potem bo krščanstvo, ali pa se vse razblini. Župnikov je vse manj. V Franciji jih na mnogih krajih ni. Kdo je tam župnik? Laiki, ki so poglobili svoje krščanstvo v eni izmed krščanskih združenj. Tu so sotrudniki, ognjiščarji, neokatehumeni itd.

— *Vzrok temu je materializem?*

— Da. Materialna blaginja. Osebo se bolj bojim ameriškega materializma kot ruskega. Veliko bolj! Kajti na Poljskem je močna Cerkev, ki je v ZDA ni. To nam pove, da praktični materializem uničuje veliko bolj kot pa komunistični.

— *Našim vernikom, ki so materialno dobro stoječi, kaj predlagate?*

— Naj začnejo apostolsko delati. Moramo jih narediti odgovorne. Ni župnik odgovoren za župnijo, ampak kristjani morajo biti odgovorni za župnijo. Gorje, če je odgovoren samo župnik.

— *S sotrudniki je hotel don Bosko „zediniti otroke luči, za neutraliziranje otrok teme“. Mislim, da so se danes sotrudniki zaprli v svoje skupine in niso apostolske, ne delajo za mlade?*

— Mislim, da je veliko apostolata, da delajo. Je pa drugačno okolje. Don Boskovi časi so končani v

smislu, da otroci luči niso več postavljeni nasproti otrokom teme. Ne velja več: mi se borimo proti vam, ampak vlada dialog, spoštovanje, priznavanje. Vernik je v skušnjavi, da ne bi veroval in nevernik ima skušnjava, da bi veroval. Oboji se borimo, omahujemo in ohranjamo spoštovanje. Nič več ni torej don Boskovih časov.

Velja pa še vedno „zediniti otroke luči“, ne za uničevanje otrok teme, temveč da bi luč bolj zablestela. Ne vojskujemo se. Sotrudniki so apostoli, niso zaprti sami vase, združujejo svoje moči za preoblikovanje okolja, niso pa v bitki. Njihova vera mora biti izžarevajoča.

— *Po teh Vaših mislih sklepam, da povprečen kristjan ne more biti sotrudnik?*

— Ne da ne more biti, lahko to postane. Seveda so pa kristjani družinski očetje, polno zaposlene osebe in jim delo preprečuje druga udejstvovanja. Ti lahko kot sotrudniki posvetijo uro ali dve na teden delu v župniji, šoli, sodelujejo pri godbi, vodijo kino. Važno je sodelovanje in srce, število ur in uspešnost sta veliko manj pomembni.

Nikjer tudi ni rečeno, da mora biti sotrudnik vse življenje. Starši so lahko sotrudniki, dokler so njihovi otroci pri nas, če se pa preselijo, zamenjajo župnijo ali šolo, je razumljivo, da postanejo sodelavci nove ustanove, čeprav ni salezijanska. Po moje to ni neki stalni poklic.

— *Kako pa delajo starši kot sotrudniki?*

— S starši se sploh ne govori veliko o sotrudnikih ali nesotrudnikih, ampak jih povabimo, naj pomagajo salezijancem vzgajati svoje otroke.

Mati in oče sta sotrudnika v svoji družini tako, da pomagata svojim otrokom, da postanejo dobri kristjani. Trenutno imamo starše, ki svoje otroke pripravljajo na birmo po svojih domovih. In ne samo svoje! V župniji, ki je zelo razbita, je nekaj mož in žena, ki v svojih hišah poučujejo štiri, ali več otrok v katekizmu, imajo pravi verouk za birmo.

— *Opazil sem, da mladi in starejši sotrudniki zelo dobro poznajo don Boska, zaupajo vanj in ga ljubijo. Mladi so navdušeni, starejši ga častijo. Kako ste uspleli?*

— Za spoznavanje don Boska je največ služil Salezijanski vestnik, ki je vedno prinašal spomin na don Boska in na njegova dela. Zato mora Vestnik govoriti o salezijanskih stvareh, o don Bosku, o ustanovi, ki se zanima za deset mladih, ne pa o drugem. Športni časopisi nikoli ne pišejo o politiki. Zanimati se moramo za salezijance. Potem je važno branje knjig, biografij o don Bosku. Moja nova biografija je zelo razširjena.

— *Organizirate skupine mladih sotrudnikov. Kaj lepega, kaj zanimivega jim predstavite?*

— Omogočimo jim, da spoznajo don Boska in salezijansko delo, potem pa jih postavimo v stik z najboljšimi salezijanci, ki jih imamo, da pri njih vidijo in se naučijo, kako se dela za druge. Stik s salezijanci je tisti, ki naredi iz mladih sotrudnike. Videl si skupino don Zenija. On dobro deluje in z njim dobro delajo mladi sotrudniki, ker dobro deluje Emilijo Zeni. Če bo jutri vzel v roke to skupino nekdo, ki nima zaupanja v sodelavce — sotrudnike, ne bo šlo naprej, ker ne veruje vanje.

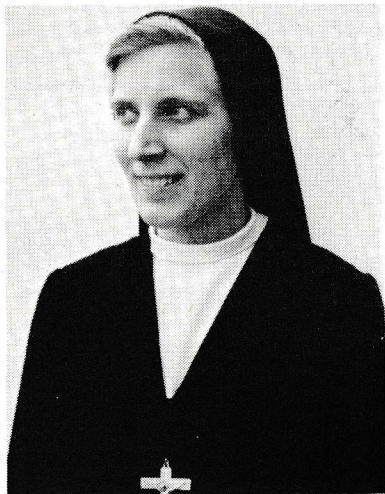
Pogovarjal se je
Janez Žerovnik

V pomoč ubogim

Mlada salezijanska misijonarka

Hčere Marije Pomočnice imajo, podobno kakor salezijanci, zelo bujno misijonsko zgodovino, ki sega nazaj v čas njihove matere sv. Marije Dominike Mazzarello. Samo pet let po ustanovitvi Družbe (1872) je že poslala svoje prve duhovne hčere v misijone v Južno Ameriko.

Tudi slovenske salezianke so se navdušeno odzivale misijonskemu poklicu. Prva med njimi je bila, zdaj že rajna, s. Ivana Perovšek, ki je s svojim znojem pojila trdo Patagonsko zemljo. Druge pionirke so še žive in še vedno neutrudno delajo: s. Veronika Bakan v Ekvadorju, s. Kristina Knez v Salvadorju (zdaj tako revolucionarnem), s. Terezija Medvešek v indijski Kal-

kuti, s. Marjeta Ščančar in s. Julijana Špur v Braziliji.

In zdaj s. Agata Kociper. Kam? V Brazilijo. Tako bo v tej velikanski deželi delala za duhovne in telesne potrebe revne mladine že tretja Slovenka. Brazilija je izredno bogata in visoko kulturna država s prelepimi in velikimi mesti. Taka je tudi Cerkev v njej. So pa velikanski predeli, ki bodo še dolgo potrebovali pionirjev. Med temi so zlasti na verskem področju misijonarji in misijonarke.

Salezijanska družba slavi letos v Braziliji stoletnico prihoda prvih misijonarjev. Podobno se je razvila

tudi družba Hčera Marije Pomočnice: ima šest redovnih provinc, med njimi najbolj misijonsko področje v deželi Manaus.

Prepustimo zdaj besedo novi misijonarki.

**Vsak poklic,
posebej še misijonarski,
je božji dar**

Leta 1971 sem vstopila v družbo Hčera Marije Pomočnice, zato da bi se z življenjem in delom za ubogo mladino posvetila Bogu. Z veseljem sem odkrivala lepoto tega poklica in si bogatila spoznanja o Družbi in njeni apostolski in misijonski razsežnosti. Vsakoletne misijonske prireditve v Šentjakobski cerkvi v Ljubljani pa so mi odpirale misijonska obzorja in s tem tudi spoznanje o nujnosti novih poklicev. Zahrepenela sem postati misijonarka. V začetku se mi je zdelo, da je to le moja želja, toda bolj ko sem se bližala cilju postati hčerka Marije Pomočnice, sem spoznavala, da je to hrepenenje božji klic, ki se mu ni mogoče upirati. V tihoti in molitvi sem ga gojila ves čas redovniškega oblikovanja. Ko sem se leta 1980 vrnila iz Turina, kjer je ob študiju in apostolski praksi v bližini bazilike Marije Pomočnice in z njeno pomočjo dozoreval moj poklic, sem to željo predložila vrhovni predstojnici. Z veseljem jo je uslišala.

**Novi misijonski poklici
pomenijo razcvet družbe**

Vrhovni občni zbor naše družbe leta 1982 v Rimu je izjavil: „Močno moramo poživiti misijonskega duha v skupnostih in s tem odprto za potrebe misijonov.“

Ta poziv ni ostal mrtva beseda, temveč je našel navdušen odziv v mnogih sestrah. Leta 1982/83 se nas je zbralo v glavnem domu 23 sester iz različnih dežel Evrope, Azije in Amerike.

Na prihodnje poslanstvo smo se pripravljale na teološko-pastoralno-misijonskem tečaju na univerzi Urbaniana. Z udeleženci tečaja smo iskali nove poti in sredstva za uspešnejše misijonsko delovanje. Ob sobotah pa smo se redno zbirali k duhovni in pastoralni poglobitvi. K tej so nam poleg profesorjev pomagali tudi slušatelji-misijonarji, ki so prišli na tečaj, da se tudi sami duhovno obogatijo. Misijonsko življenje so nam osvetlili s praktične strani. Ob zaključku prvega in drugega semestra smo imeli tedensko duhovno obnovo, v kateri smo razpravljali o molitvi, evangelizaciji in spravi.

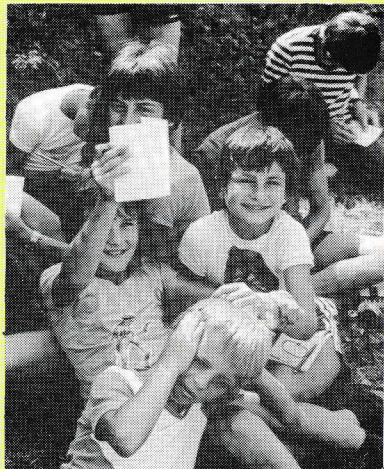
Afrika na prvem mestu

Medtem ko smo študirale in se vsestransko pripravljale na svoje prihodnje delo, smo s hrepenenjem pričakovale dan, ki naj nam prinese težko pričakovano novico o naši prihodnji misijonski postojanki. Za to „razodetje“ je vrhovna predstojnica izbrala praznik sv. Janeza Boska, 31. januar. V odločitvi matere smo videle božjo voljo, zato smo novico sprejele vedro in navdušeno.

Kam smo namenjene? Pri določanju osebja se je vrhovna predstojnica ozirala na predlog vrhovnega predstojnika salezijanske družbe, da se je treba zavzeti zlasti za Afriko, obenem pa ne zanemariti druga območja. Zato se je tudi naša Družba letos bolj kot poprej usmerila na to celino. Od 23 sester jih je kar 16 namenjenih v razne afriške dežele, kjer naše navzočnosti še ni: Mali, Sudan, Zambija, Angola. Preostalih sedem sester pa bo šlo pomagat v Mozambik, Samoo, blizu (4 tisoč km) Avstralije, na Bližnji vzhod. Brazilki, ki gresta v Angolo, pa bova nadomestili dve sestrji v misijonski inšpektoriji Manaus na severu Brazilije v porečju Amazonke.

Tega kraja ne poznam, a ga že nosim v srcu. Prepričana sem, da bom prav tam našla polnost svoje sreče.

s. Agata Kociper

Pogumni ministranti

V našo hišo v Želimljem so prišli v prvem počitniškem mesecu številni slovenski ministranti in njihovi prijatelji. V domu za duhovne vaje, na igriščih in v hriboviti pokrajini so preživeli teden razgibanih počitnic. Zvrstili so se v štirih skupinah, v katerih so skupaj s svojimi voditelji izpolnili bogat duhovni in počitniški program.

V drugi skupini so se razgreti športni duhovi. Finalna tekma v nogometnem turnirju se je končala z neodločenim rezultatom. Tudi podaljški niso prinesli zmagovalca, ampak so odločili šele prosti strelji. Iz zmagovitih grl so dolgo odmevali močni kriki, za nekatere kar neznosni. Vpraševali smo odkod močan glas, ki ga ne premore odrasel človek, še posebno ne po naporni tekmi. Razgreti zmagovalci so bili ministranti iz Brežic, s Škofljice in iz Šentruperta.

Zadnjo skupino, v kateri niso bili zadovoljni z uvrstitvijo, je kapetan tolažil: „No ja, če se pomerimo v košnji in poljskih delih, bomo pa mi zmagali.“ Tudi v tej skupini so bili krepki fantje doma z gorenjskih kmetij in iz delavskih družin okoli Kranja in Radomelj. Jože je bil glava skupine, postaven fant, ki je že samostojen kmet, čeprav bo letos zaključil osnovno šolo. Dan pred kon-

cem je zagledal na cesti kmeta s kosilnico, ki je šel kosit. V trenutku se je odločil:

„Veš kaj, jaz grem z njim, čez pol ure bom nazaj!“

„Jože, mi imamo svoj program,“ sem ga zadržal.

„Vem, ampak dogčas mi je že, ker ne delam na polju.“

„Jutri popoldan boš doma kosil in potem boš tako celo leto na traktorju.“

„Prav.“

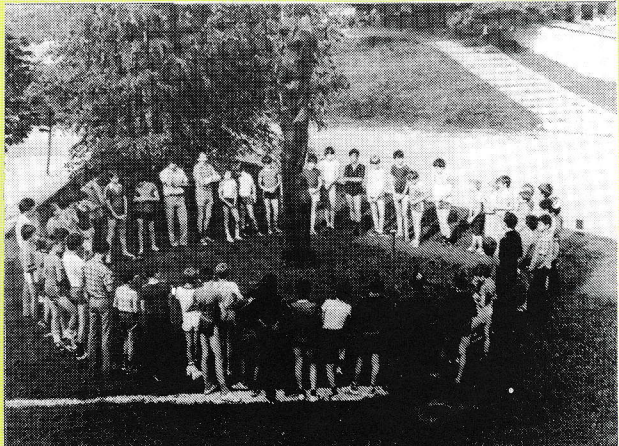
In res se je fant iz vsakdanjih šal in gospodarskih preudarjanj znal poglobiti tudi v versko sporočilo duhovnih vaj. Pri zadnji maši je s svojim hrapavim in odkritim glasom povedal prošnje: za svoje prijatelje, da bi bili veseli in da bi spoznavali Boga. Vedeli smo, da prosi iskreno. Znal se je zamisliti.

Srce vsakega fanta, ki je zbral pogum in prišel na duhovne vaje, je doživelo tudi globoke trenutke. Srečali so se s samim seboj ob času molitve in razmišljanja. Niso vsi govorili duhovnih misli, mnogi jih niso zmogli. Po spovedi se je ozračje v skupini občutno spremenilo. Videl sem, da eden od njih svoje sreče ni znal izraziti, razen da je spotikal svoje najboljše prijatelje. Pri vseh je bilo več razigranosti in nagajanja.

Med mnogimi, ki so bili v istih spalnicah ali so veliko živeli skupaj, je vzkliklo pravo prijateljstvo. Izmenjali so si naslove, kajti počitnice so še dolge. Če bo nanesla prilika, se bodo med seboj obiskovali, pisali pa prav gotovo. Meje med pokrajinami so izginile, dialekti niso povzročali težav; prekmurščina je bila za nekatere nerazumljiva, razigran smeh in dobrohotnost pa sta premostila tudi to oviro.

Duhovne vaje so osvežile ministrantovo molitev in poznavanje krščanske zakladnice, nekateri pa so odkrili tudi nova spoznanja in bolj zrelo obliko krščanstva. Ko smo po skupnem razmišljanju zapisali vsak svojo molitev, se je Matevž ustavil in dejal: „Jaz ne znam. Doma vedno molim, v cerkvi molim, nikoli nimam težav z molitvijo, ampak sam pa ne znam moliti.“ Še enkrat sem mu razložil, kaj pomeni moliti in kako naj vsebino pogovora izrazi v molitvi. Čez deset minut je le napisal par stavkov in zaključil: „To je težko. Nikomur ne bom pokazal.“

Ministranti so odšli domov, v nas pa ostaja želja, da bi jim starši in kristjani v naši družbi pomagali razvijati čut za Boga. Posredujmo jim krščanski pogled na svet in ne karkoli.

25. septembra

SREČANJE DON BOSKOVIH PRIJATELJEV IN SOTRUDNIKOV VEČNE ZAUBLJUBE MLADIH SOBRATOV

Zadnja nedelja v mesecu septembru bo poseben praznik za vso salezijansko družino! Skupaj se bomo v veselju zahvaljevali Bogu in Mariji Pomočnici za številne duhovne poklice; za toliko mladih, ki še vedno prihajajo k don Bosku, posebej pa še za toliko sobratov, ki že 25, 50 ali celo 60 let delujejo kot salezijanci. Kratek spored dvojnega praznovanja:

ob 14.00 — srečanje don Boskovih prijateljev ● (v župnijski veroučni dvorani)
● tema: Duhovna podoba salezijanca v svetu

ob 15.30 — slovesno somaševanje ● večne zaobljube mladih salezijancev ● jubileji redovnih zaobljub sobratov

Že sedaj se veselimo prijateljskega srečanja s tolikimi don Boskovimi prijatelji! Pridite, saj smo ob Mariji Pomočnici na Rakovniku vsi doma!

PROBLEME
ZAKONSKEGA ŽIVLJENJA
VERSE VZGOJE OTROK
VAM RAZJASNI

*Družina
se pripravlja
na prvo obhajilo*

Priprava na prvo obhajilo je bogat čas za duhovno rast ne samo za prvoobhajanca, ampak za celotno družino, iz katere prvoobhajenec izhaja. Kako naj bi ta priprava potekala, govori pričujoča knjiga. Starši in kateheti naj bi jo skupno obravnavali na roditeljskih sestankih. Knjiga daje velik poudarek na družinsko versko vzgojo. Družina naj bi ustvarila primerno družinsko ozračje, ki bi samo po sebi uvajalo otroke v krščanstvo. Starši so v času priprave njihovih otrok na prvo obhajilo povabljeni, da pogledajo medosebne odnose in svojo pripadnost Cerkvi. Družina naj bi postajala vedno bolj „domača Cerkev“ ali „Cerkev v malem“.

*VERSKA VZGOJA
V DRUŽINI*

Knjigo Verska vzgoja v družini je pripravila skupina francoskih katehetov, vzgojiteljev in staršev. Ta skupina je nekaj let skupno razmišljala o verski vzgoji v družini. Teme, o katerih govori knjiga, so zelo aktualne in zanimive. Naj navedemo samo nekatere: vpliv nabožnih podob na otrokov psihični razvoj, psihološke predpostavke za versko vzgojo v družini, pomen praznikov v družini, molitveno življenje v družini, priprava na krst, na mašo, na prvo obhajilo in na zakrament sprave.

Priporočamo jo staršem, ki imajo šoloobvezne otroke.

*LJUBITI
JE TVOJ POKLIC*

Pričujoča knjiga želi naznati idealno podobo zakonskega in družinskega življenja. Obrača se na ljudi, ki še verujejo v ljubezen, v prihodnost in v Boga. Obravnava zakonsko in družinsko življenje na splošno, vzgojo otrok v družini, zakonsko duhovnost, zakonsko terapijo in družinsko pastoralo.

Knjiga je namenjena tako zaročencem, ki se pripravljajo na zakon, kakor zakoncem, ki že živijo zakonsko življenje. S pridom pa jo bodo uporabljali tudi kateheti pri roditeljskih sestankih ali pri zakonskih krožkih.